Roberts Šeklijs

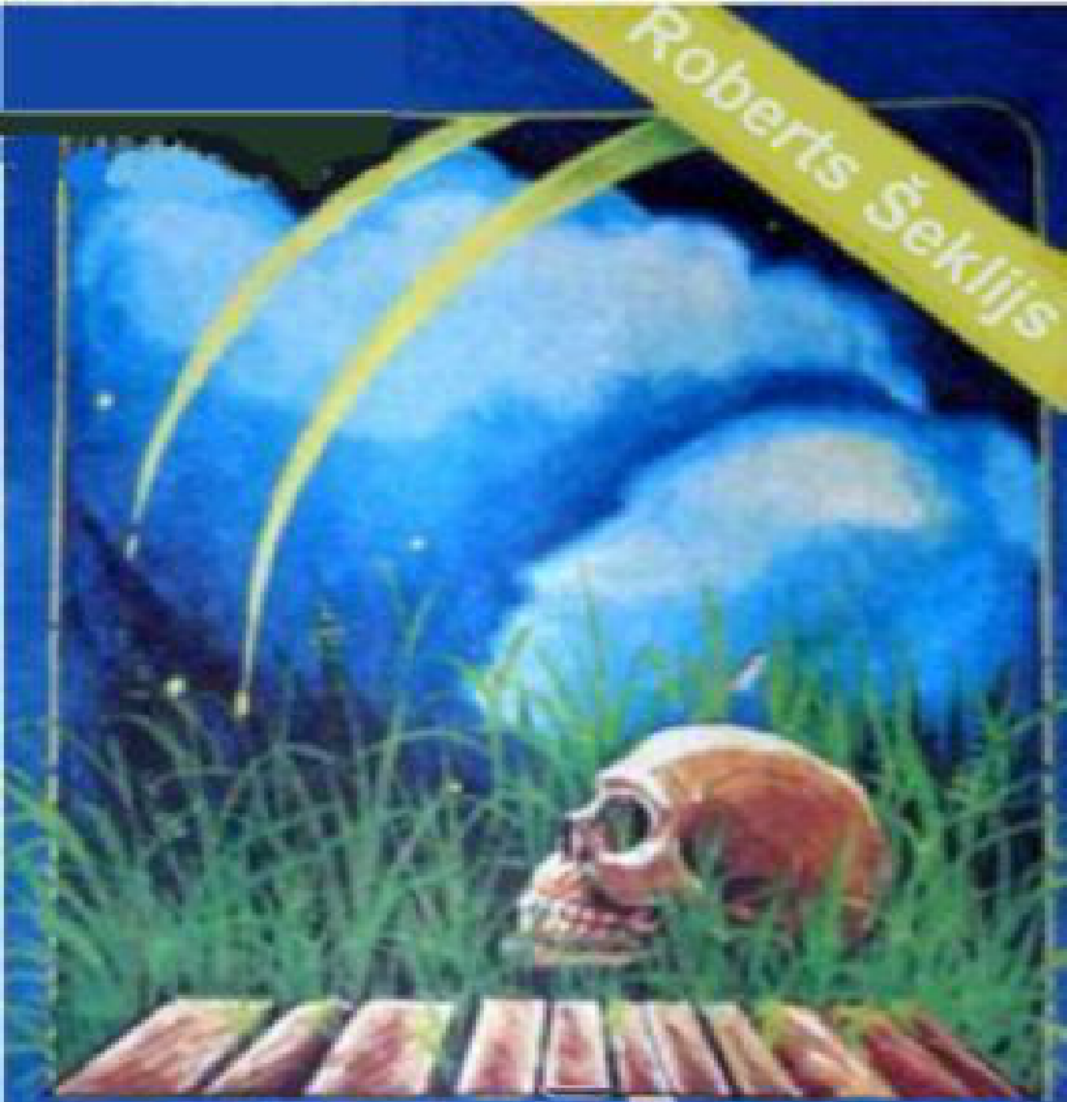

SAPRĀTU KAUJA

SHOUT
SHARE
IT

Annotation

Roberts Šeklijs
Saprātu kauja

Otrā Marsa ekspedīcija atgriežas uz Zemes. Marsa civilizācijas pazušanas (vai bojā ejas) noslēpums joprojām nav atrisināts. Tajā pašā laikā nevienam pat nav aizdomu, ka galvenais pazušanas “cēlonis” ir nokļuvis uz planētas Zeme. Būtne Quiddak (vai Kvidaks) kukaiņa - prusaka un skorpiona krustojuma izskatā, vispirms iekļuvusi kosmosa kuģī un pēc tam mierīgi nolaidusies uz Zemes. Viņa pirmais upuris - žurka. Parastā ostu žurka, kas kļuva par Kvidaka uzkodu. Taču citplanētietim (būtībā ārpuszemes "progresoram") ir liels mērķis – izveidot kvidaku kopienu. Un viņam par katru cenu jāizpilda šī sava misija... Tomēr iekarotāja ceļā nostājas cilvēks un cilvēciskais faktors.

tulkojis Imants Ločmelis
https://disk.yandex.ru/d/RLJRZcloSajTcg

-
- Pirmā daļa
- Otrā daļa

Roberts Šeklijs
Saprātu kauja

Pirmā daļa

Kvidaks no kāpas vēroja, kā no debesīm nolaižas smalka mirdzoša vārpsta. Lejasgalā pūkainais zelta kūlis spīdēja spožāk par sauli. To vainagoja spīdīgs metālisks korpuss, vairāk mākslīgs nekā dabisks, kādus Kvidaks jau bija redzējis sen, sen pagātnē. Kvidaks mēģināja atcerēties tā nosaukumu.

Nosaukumu atcerēties neizdevās. Atmiņas viņā izgaisa līdz ar funkcijām, atstājot tikai nesakārtotus tēlu fragmentus. Viņš tos šķiroja, izsijāja atmiņu atlūzas - pilsētu drupas, to nāvi, kuri tajās dzīvoja, kanālus ar zilgu ūdeni, divus mēnešus, kosmosa kuģus...

Aha! Lūk!! Nolaižas Kosmosa Kuģis. Kvidaka valdīšanas laikmetā tādu bija daudz.

Skaists bija tas laikmets, bet nogrimis pagātnē, aprakts zem smiltīm. Tikai Kvidaks turpina dzīvot. Viņš joprojām ir dzīvs, un viņam jāsasniedz augstākais mērķis. Spēcīgais instinkts pēc augstākā mērķa saglabājies pat pēc tam, kad atmiņa kļuvusi vāja un funkcijas sastingušas.

Kvidaks vēroja. Zaudējis augstumu, kuģis nopiķēja, nošūpojās, ieslēdza sānu sprauslas, veica manevru, izlīdzinājās un, sacēlis putekļu mākoni, nolaidās uz uguns strūklas neauglīga līdzenuma vidū.

Un Kvidaks, Kvidaka augstākā mērķa apziņas vadīts, ar grūtībām rāpoja lejā. Katra kustība atbalsojās ar asām sāpēm. Ja Kvidaks būtu savtīgs radījums, viņš to nebūtu izturējis un būtu nomiris. Bet viņš nepazina egoismu. Kvidakam bija savs cēlais mērķis Visumā, sava vieta. Šis kuģis, pirmais bezgalīgos gados, bija tilts uz citām pasaulēm, uz planētām, kur Kvidaks varēs atrast jaunu dzīvību un atkal pakalpot vietējai faunai.

Viņš pārvarēja slīpumu centimetru pa centimetram un nezināja, vai pietiks spēka, lai aizlīstu līdz zvaigžņu kuģim, pirms tas aizlidos no šīs putekļainās un mirušās planētas.

***

Kosmosa kuģa "Dienvidu Krusts" kapteinim Jensenam Marss bija apriebies līdz kaklam. Viņi šeit bija pavadījis jau desmit dienas, un kāds ir rezultāts? Un neviena vērtīga arheoloģiska atraduma, neviena iedrošinoša mājiena par kādreiz pastāvējušu pilsētu — tādu, kādu "Polaris" ekspedīcija atklāja Dienvidpolā. Bija tikai smiltis, daži dzelkšņaini krūmi un pāris lēzeni pauguri un kāpas. Labākā trofeja pa visu šo laiku bija trīs māla lauskas.

Jensens noregulēja skābekļa masku. Virs nogāzes parādījās divi atgriezušies astronauti.

- Kas jauns? – Jensens viņiem uzsauca.

- Ta lūk tikai, - atbildēja lidojuma inženieris Veins, parādot

sarūsējuša zobena bez roktura gabalu.

- Paldies arī par to pašu, - norūca Jensens. - Bet kas tev, Uilks?

Stūrmanis paraustīja plecus:

- Vietas fotogrāfijas, nekā vairāk.

- Labi, - Jensens teica. - Sametiet visu sterilizatorā un sāksim kustēt.

Uilksam izstiepās seja.

- Kaptein, atļaujiet man tikai vēl vienu īsu pārgājienu uz ziemeļiem, varbūt tomēr atklāsies kas pa īstam...

- Izslēgts, - Jensens iebilda. – Degviela, pārtika, ūdens – viss aprēķināts precīzi desmit dienām. Par trim dienām vairāk nekā "Polaris". Vakarā startēsim.

Inženieris un navigators pamāja. Sūdzībām nebija pamata: viņi kā Otrās Marsa ekspedīcijas dalībnieki varēja droši cerēt uz godpilnu, lai arī īsu, zemsvītras piezīmi vēstures kursos. Viņi salika aprīkojumu sterilizatorā, aizskrūvēja vāku un uzkāpa pa kāpnēm pie lūkas. Iegāja slūžu kamerā. Veins aizdrīvēja ārējo lūku un pagrieza riteni iekšējai.

- Pagaidi! - Jensens uzkliedza.

- Kas ta nu?

- Man likās, ka tev pie zābaka ir kaut kas līdzīgs lielai blaktij.

Veins aptaustīja zābakus, bet kapteinis un navigators appētīja viņa kombinezonu no visām pusēm.

- Aizgriez-ka to ratu, - sacīja kapteinis. - Uilks, tu neko tādu nepamanīji?

- Nekā, - atbildēja navigators. - Esat pārliecināts, kep? Uz visas planētas mēs atradām tikai dažus augus, bet ne dzīvnieku, ne kukaiņu nebija ne smakas.

- Kaut ko tomēr redzēju, gatavs zvērēt, - sacīja Jensens. - Bet varbūt tikai parēgojās... Vienalga, pirms iesim iekšā, vēlreiz dezinficēsim drēbes. Nav vērts riskēt – nedod Dievs, paņemt līdzi kādu Marsa blakti.

Viņi izģērbās, iebāza drēbes un apavus uztvērējā un rūpīgi pārmeklēja tukšo tērauda gaisa slūžu kameru.

- Nekā, - Jensens beidzot konstatēja. - Labi, iesim.

Ienākuši dzīvojamā nodalījumā, viņi aizdrīvēja lūku un dezinficēja gaisa slūžas. Kvidaks, paguvis ielīst iekšā, uztvēra attālo gāzes šņākoņu. Nedaudz vēlāk saklausīja kā sāk darboties dzinēji.

Kvidaks ielīda tumšajā pakaļgala nodalījumā. Viņš atrada metāla izcilni un pieķērās apakšā, pie pašas sienas. Pagāja vēl kāds brīdis, un viņš juta, ka kuģis nodreb.

Visu garlaicīgi ilgo kosmosa lidojumu Kvidaks karājās zem apmales. Viņš bija aizmirsis, kas ir kosmosa kuģis, bet tagad viņa atmiņa ātri atjaunojās. Viņš iegrima milzīgā karstumā, pēc tam ledus aukstumā. Pielāgošanās temperatūras izmaiņām iztukšoja viņa jau tā

niecīgās dzīvības enerģijas rezerves. Kvidaks juta, ka var neizturēt.

Viņš absolūti negribēja mirt. Vismaz tik ilgi, kamēr bija iespējams sasniegt Kvidaka augstāko mērķi.

Pēc kāda laika viņš sajuta palielinātu gravitācijas spēku, juta, kā atkal ieslēdzas galvenie dzinēji. Kuģis nolaidās uz savas dzimtās planētas.

***

Pēc nolaišanās kapteinis Jensens un viņa apkalpe saskaņā ar noteikumiem tika nogādāti Medicīnas kontroles centrā, kur viņus izklaušināja, izzondēja, un pārbaudīja, vai viņos neslēpjas kāda slimība.

Kuģis tika uzkrauts uz vagona platformas un aizvests starpkontinentālo ballistisko raķešu un Mēness kuģu rindā pirmā posma degazēšanai. Šeit korpusa ārējais slānis tika apstrādāts ar spēcīgiem pesticīdiem, un tika noslēgtas lūkas. Līdz vakaram kuģis tika pārvests uz otrā posma degazēšanu, un par to parūpējās īpaša, ar lielgabarīta cilindriem ar šļūtenēm apgādājusies divu cilvēku brigāde.

Viņi atvēra lūku, iegāja un aizvēra to aiz sevis. Sāka no priekšgala, metodiski apsmidzināja telpas, virzoties pakaļgala virzienā. Šķita, ka viss ir kārtībā: ne dzīvnieku, ne augu, ne pelējuma pēdu, kādu bija ienesusi Pirmā Mēness ekspedīcija.

– Tas viss tiešām tik vajadzīgs? - jautāja jaunākais degazētājs (viņš jau bija iesniedzis lūgumu lai viņu pārceļ dispečerdienestā).

- Bet kā tu domāji, - vecākais atbildēja. – Uz tādiem kuģiem, kā šie, var ievest Dievs vien zina, ko.

- Laikam jau, - jaunākais piekrita. - Bet tomēr Marsa dzīvība, ja tāda protams pastāv, diez vai izdzīvos uz Zemes. Vai ne?

- Kā lai es to zinu? - attrauca vecākais. – Neesmu biologs. Biologi, arī visticamāk, paši nezina.

- Tikai laiku velti šķież... Oho!

- Kas par lietu? - jautāja vecākais.

- Man šķiet, ka tur kaut kas ir, - sacīja jaunākais. - Kaut kāds radījums līdzīgs palmu vabolei. Rekur, zem tās apmales.

Vecākais degazētājs nostiprināja masku ciešāk un pamāja savam palīgam darīt to pašu. Viņš uzmanīgi piegāja pie apmales, atkabināja no muguras baloniem otru šļūteni, un, nospiežot mēlīti, izsmidzināja zaļganas gāzes mākoni.

- Nu tā, - viņš teica, - tavai vabolei pietiks. - Nometies ceļos, viņš paskatījās zem apmales: - Nav nekā.

- Laikam tikai izlikās, - paraustīja plecus palīgs.

Kopā viņi apstrādāja visu kuģi, īpašu uzmanību pievēršot konteineram ar Marsa atradumiem, un, izkāpjot no ar gāzi piepildītās raķetes, aizdrīvēja lūku.

- Ko tālāk? - jautāja palīgs.

- Kuģis paliks noslēgts trīs dienas, - atbildēja vecākais degazētājs, - un pēc tam veiksim sekundāro pārbaudi. Atrodi man tādu radījumu, kas šādos apstākļos var izturēt trīs dienas!

***

Visu šo laiku Kvidaks karājās, pielipis pie jaunākā degazētāja zābaka starp papēdi un zoli. Tagad viņš atlaidās un, ieklausīdamies dziļajā, basīgajā un nesaprotamajā cilvēku balsu skanējumā, vēroja, kā tumšās divkājainās figūras attālinās. Viņš jutās noguris un neticami vientuļš.

Taču viņu uzturēja doma par Kvidaka augstāko mērķi. Pārējam nebija nozīmes. Pirmais mērķa sasniegšanas posms bija aiz muguras: viņš bija veiksmīgi nolaidies uz apdzīvotas planētas. Tagad viņam vajadzēja ūdeni un pārtiku. Pēc tam - atpūta, pamatīga atpūta, snaudošo spēju atjaunošanai. Un tad viņš varēs dot šai pasaulei to, kā tai tik skaidri pietrūkst, kopienu, kuru var iedot tikai Kvidaks.

Viņš lēnām aizrāpoja pār tumšo laukumu, garām tukšajiem kosmosa kuģiem, sasniedza stiepļu žogu un sajuta, ka pa vadu plūst augstsprieguma strāva. Rūpīgi aprēķinājis trajektoriju, Kvidaks veiksmīgi ieslīdēja kamerā.

Šī telpa izrādījās pavisam citāda. Kvidaks sajuta tuvumā ūdeni un pārtiku. Viņš ātri rāpoja uz priekšu - un apstājās.

Bija jūtama cilvēka klātbūtne. Un vēl kaut kas daudz draudīgāks.

- Kas tur ir? - draudoši iesaucās apsargs. Viņš sastinga ar revolveri vienā rokā un lukturīti otrā. Pirms nedēļas zagļi ielauzās noliktavā un nozaga trīs kastes ar kompjūteru detaļām, kuras bija paredzētas sūtīt uz Rio. Tagad viņš bija gatavs tikties ar laupītājiem, kā pienākas.

Apsargs piegāja klāt – sirmgalvis ar vērīgu skatienu un apņēmīgu izturēšanos. Luktura stars pārskrēja pāri kravai, uzplaiksnīja dzeltenas dzirksteles augstas precizitātes frēzmašīnu piramīdā Dienvidāfrikai, pārslīdēja pāri ūdens sūknim (galamērķis Jordānija) un dažādu kravu kaudzei, kas bija paredzēta Rabaulai.

- Nāc ārā, vai arī būs sliktāk! - apsargs uzkliedza. Stars no tumsas izrāva rīsu maisus (piegādes osta - Šanhaja), elektrisko zāģu partiju Birmai un sastinga.

- Tfu tu velns, - apsargs nomurmināja un iesmējās. Viņa priekšā sēdēja milzīga žurka ar sarkanām acīm un skatījās gaismā. Viņai zobos bija kāds neparasti liels tarakāns. - Labu apetīti, - sacīja apsargs, ielikdams revolveri atpakaļ makstī un atsākdams apgaitu.

Lielais melnais zvērs turēja Kvidaku zobos, un tā cietie žokļi iespiedās viņam mugurā. Kvidaks mēģināja pretoties, taču pēkšņs dzeltenas gaismas stars viņu apžilbināja un viņš iekrita stuporā.

Dzeltenā gaisma pazuda. Zvērs sakļāva žokļus, mēģinot pārkost Kvidaka bruņas. Kvidaks savāca pēdējos spēkus un, iztaisnojot savu garo asti, ar segmentiem kā skorpionam, uzsita.

Viņš netrāpīja, bet melnais zvērs viņu nekavējoties atbrīvoja. Kvidaks pacēla asti, gatavojoties otrajam sitienam, un zvērs sāka riņķot ap viņu, nevēlēdamies atteikties no sava medījuma.

Kvidaks gaidīja īsto brīdi. Viņu piepildīja gaviles. Šī agresīvā būtne var kļūt par pirmo – pirmo uz visas planētas –, kas tiks iesvētīta Kvidaka augstākajā mērķī. Šis necilais dzīvnieciņš iezīmēs sākumu...

Zvērs lēca, nikni nošņakstināja baltos zobus. Kvidaks izvairījās un zibenīgā ātrumā pagrieza asti, piestiprinoties ar gala āķiem pie zvēra muguras. Zvērs dauzījās un lēkāja, bet Kvidaks spītīgi turējās, koncentrējoties tūlītējam uzdevumam - caur astes kanālu izlaist baltu kristālu un padzīt to zvēram zem ādas.

Bet šī vissvarīgākā Kviddaka spēja viņam vēl nebija atgriezusies. Nespēdams sasniegt to, ko gribēja, Kvidaks ievilka āķus, ātri mērķēja un iedūra melnajam zvēram tieši starp acīm. Viņš zināja, ka trieciens būs nāvējošs.

Kvidaks pamatīgi pieēdās ar nogalināto pretinieku. Īpašu prieku par to nejuta - Kvidaks deva priekšroku augu barībai. Paēdis, viņš saprata, ka viņam ļoti nepieciešama ilgstoša atpūta. Tikai atpūta varēja pilnībā atjaunot Kvidaka spējas un spēkus.

Meklējot paslēptuvi, viņš rāpoja pār sakrautajiem kravu kalniem. Izpētījis vairākas ķīpas, viņš beidzot sasniedza smagu kastu kaudzi. Vienā no tām viņš atrada caurumu, kas bija pietiekami liels, lai pa to ielīstu.

Kvidaks ielīda kastē un pa kāda mehānisma spīdīgo, taukaini gludo virsmu ierāpoja tālākajā stūrī. Tur viņš iegrima kvidaka dziļajā, bezsapņu miegā, mierīgi paļaujoties uz to, ko atnesīs nākotne.

Otrā daļa

.

1.

Lielais, asā priekšgala šoneris devās taisni uz salu rifu gredzenā, tuvojoties tai ātrvilciena ātrumā. Buras piepildīja spēcīga ziemeļaustrumu vēja brāzma, un caur tīkkoka režģoto lūku skanēja sarūsējušā Elisona-Čembersa dīzeļdzinēja graboņa. Kapteinis un palīgs stāvēja uz tiltiņa un skatījās uz tuvojošos rifu.

- Kaut kas redzams? — jautāja kapteinis, drukns, plikpaurains vīrietis ar pastāvīgi sarauku pieri. Jau divdesmit piecus gadus viņš ar šoneri kuģoja šurpu-turpu pa okeāna dienvidrietumiem ar neatzīmētiem sēkļiem un rifiem. Un rauca pieri, jo neviens neuzņemās apdrošināt viņa veco kuģi. Tomēr viņu klāja krava bija apdrošināta, un daļa no tās bija atceļojusi no pašas Ogdensvilas, tuksnešainas parkraušanas zonas, kur nolaidās kosmosa kuģi.

- Nekā, - atbildēja palīgs.

Viņš skatījās uz apžilbinoši balto koraļļu barjeru, meklēdams zilu spraugu, kas norādītu šauro ieeju lagūnā. Šis bija palīga pirmais ceļojums uz Zālamana salām. Pirms viņu bija pārņēmis aizrautīgais ar ceļošanas prieks, viņš strādāja Sidnejā par televizoru remontētāju; Tagad viņš nolēma, ka kapteinis ir kļuvis traks un gatavojas izdarīt iespaidīgu slepkavību, uzmetot kuģi uz rifiem.

- Joprojām nekā! - viņš kliedza. - pa kursu rifi!

- Dod ka šurp man, - kapteinis teica stūrmanim. Viņš cieši satvēra stūri un skatījās uz rifa klinšaino sienu.

- Nekā, - palīgs atkārtoja. - Kaptein, labāk pagriezīsimies.

- Nē, citādi cauri netiksim, - tas atkliedza. Viņš sāka uztraukties. Jo viņš bija apsolījis amerikāņu dārgumu meklētāju grupai nogādāt kravu tieši uz šo salu, un kapteinis bija sava vārda saimnieks. Viņš saņēma kravu Rabaulā, kā parasti apmeklēja Ņūdžordžijas un Malaitas kolonistus un ar nepacietību gaidīja tūkstoš jūdžu garo ceļojumu uz Jaunkaledoniju, kas viņu sagaidīja pēc piestāšanas šajā salā.

- Re kur ir! - palīgs iebļāvās.

Koraļļu barjeru pāršķēla šaura zila svītra. Viņi bija mazāk nekā trīsdesmit jardu attālumā no tās; Vecais šoneris brauca ar aptuveni astoņiem mezgliem.

Kuģim ieejot ejā, kapteinis strauji pagrieza stūres ratu, un šoneris pagriezās uz ķīļa. Abās pusēs pazibēja koraļļi, tik tikko neaizķerot

korpusu. Atskanēja metāliska čirkstoņa, kad galvenā masta augšējā rāja saliecās un nočirkstināja pa klinti, un viņi nokļuva ejā ar sešu mezglu pretstraumi.

Palīgs iedeva dzinējam pilnu jaudu un uzlēca uz tiltiņa, lai palīdzētu kapteinim tikt galā ar stūri. Izmantojot buru un dīzeļdzinēju, šoneris izspruka cauri ejai, noskrāpējot kreiso sānu pret koraļļu rifu, un iebrauca mierīgajos lagūnas ūdeņos.

Kapteinis noslaucīja pieri ar lielu, punktotu kabatlakatiņu.

- Tīri nostrādāts, - viņš paziņoja.

- Nu, neko jau sev, tīri! - palīgs noauroja un novērsās.

Kapteiņa sejai pārskrēja smaids.

Viņi pagāja garām pie enkuraotajai nelielai kečai*. Iezemiešu matroži noņēma buru, un šonera priekšgals atdūrās pret no smilšainā krasta stiepjošos ļodzīgu molu. Pietauvošanās virves bija piesietas tieši pie palmām. No džungļiem, kas sākās tieši aiz pludmales, spožajā pusdienas saules gaismā parādījās baltais vīrietis un ātri devās uz šoneri.

Viņš bija kalsns un ļoti garš, ar mezglainiem ceļgaliem un elkoņiem. Melanēzijas ļaunā saule viņu apbalvoja nevis ar iedegumu, bet ar apdegumiem – nolobījās āda no deguna un vaigu kauliem. Brilles salazītos ragu rāmjos, tikko turējās kopā ar līmlentes sloksni. Viņš izskatījās enerģisks, zēniski iecirtīgs un diezgan vienkāršs.

Atradies te dārgumu meklētājs, nodomāja palīgs.

- Prieks jūs redzēt! - garais nokliedza. – Bet mēs jau bijām nolēmuši, ka jūs esat pazuduši pavisam.

- Vēl ko izdomājuši, - kapteinis atbildēja. - mister Sorensen, iepazīstieties ar manu jauno palīgu, misteru Vilisu.

- Ļoti priecājos, profesor, - sacīja palīgs.

— Es neesmu profesors, — Sorensens palaboja, — bet vienalga paldies.

- Kur ta pārējie? - kapteinis jautāja.

- Tur, mežā, - atbildēja Sorensens. - Visi, izņemot Dreiku, viņš tūlīt atnāks. Ilgi pie mums paliksiet?

- Tikai izkraušu, - sacīja kapteinis. - Jāpaspēj pirms bēguma. Kā ar dārgumiem?

- Esam labi izrakuši un nezaudējam cerību.

- Bet dublonus neizrakāt? Vai zelta peso?

— Nevienu, lai velns parauj, — Sorensens gurdi atmeta. – Jūs avīzes atvedāt, kaptein?

- Bet kā ta citādi, - viņš atbildēja. – Tās ir manā kajītē. Esat dzirdējuši par otro kuģi no Marsa?

- Dzirdēju pārraidīja īsviļņos, - sacīja Sorensens. - Neko daudz neatrada, vai ne?

– Varētu teikt, ka neatrada neko. Bet tomēr, tikai padomājiet!

Divi kuģi uz Marsu, un es dzirdēju, ka vēl vienu palaidīs uz Venēru.

Visi trīs paskatījās apkārt un pasmīkņāja.

- Jā, - sacīja kapteinis, - manuprāt, kosmosa laikmets vēl nav sasniedzis Okeānijas dienvidrietumus. Un vēl jo vairāk šīs vietas. Labi, ķersimies pie kravas.

"Šīs vietas" bija Vuanu sala, kas atrodas vistālāk uz dienvidiem no Zālamana salām, netālu no Luiziādes arhipelāga. Sala ir vulkāniskas izcelsmes, diezgan liela - apmēram divdesmit jūdzes gara un vairākas platas. Kādreiz šeit atradās pusducis iedzimto ciematu, taču pēc vergu tirgotāju postošajiem reidiem 1850. gados iedzīvotāju skaits sāka sarukt. Masalu epidēmija nogalināja gandrīz visus atlikušos vietējos iedzīvotājus, un izdzīvojušie pārcēlās uz Ņūdžordžiju. Otrā pasaules kara laikā šeit tika ierīkots novērošanas postenis, bet kuģi neiebrauca. Japānas iebrukums ieņēma Jaungvineju, vistālāk uz ziemeļiem esošās Zālamana salas, un virzījās tālāk uz ziemeļiem cauri Mikronēzijai. Līdz kara beigām Vuanu palika tikpat tukša. Tā netika pārvērsta ne par putnu rezervātu kā Kantonas sala, ne par retranslācijas staciju kā Ziemassvētku sala, ne arī par degvielas uzpildes punktu kā viena no Kokosu salām. Nevienam tā nebija vajadzīga pat kā atombumbas, ūdeņraža vai citas bumbas izmēģinājumu poligons. Vuanu bija nekur nederīgs, mitrs, aizaudzis zemes gabals, kur ikviens varēja saimniekot, kā vien vēlas.

Vuanā pasaimniekot sagribējās Viljamam Sorensenam, Kalifornijas vīnu veikalu ķēdes rīkotājdirektoram.

Sorensenam bija aizraušanās – dārgumu meklēšana. Luiziānā un Teksasā viņš meklēja Lafitta dārgumus, bet Arizonā – pazudušās Holandieša raktuves. Viņš neatrada ne vienus, ne otras. Ar gruvešiem nokaisītajos Meksikas līča krastos viņam nedaudz paveicās, un uz nelielas salas Karību jūrā viņš atrada divas saujas Spānijas zelta monētu satrunējušā audekla maisiņā. Monētas bija aptuveni trīs tūkstošu dolāru vērtas, ekspedīcija izmaksāja daudz vairāk, taču Sorensens uzskatīja, ka izmaksas pilnīgi nosegtas ar uzviju.

Daudzus gadus viņam nedeva mieru spāņu galeons "Svētā Terēze". Saskaņā ar laikabiedru liecībām, kuģis izbrauca no Manilas 1689. gadā, piekrauts līdz bortiem ar zeltu. Pārāk piekrautais kuģis iekļuva vētrā, tika aizpūsts uz dienvidiem un uzskrēja uz rifa. Astoņpadsmit cilvēkiem, kuri izdzīvoja avārijā, izdevās nokļūt krastā un izglābt dārgumus. Viņi apraka zeltu un ar kuģa laivu devās uz Filipīnām. Kad laiva sasniedza Manilu, dzīvi bija palikuši tikai divi cilvēki.

Dārgumu salai vajadzēja būt vienai no Zālamana salām. Bet kurai tieši?

To neviens nezināja. Dārgumu mednieki meklēja slēptuvi Bugenvilā un Bukā. Runāja, ka tā varētu būt Malaitā. Pat aizklīda līdz Ontong- Džava atolam. Tomēr dārgumi netika atklāti.

Rūpīgi izpētījis problēmu, Sorensens nonācis pie secinājuma, ka "Svētajai Terēzei", visticamāk, izdevies aizkuģot starp Zālamana salām gandrīz līdz Luiziādes arhipelāgam un tad tā avarējusi uz Vuanu rifiem.

Sapnis par dārgumu meklēšanu uz Vuanas būtu palicis tikai sapnis, ja Sorensens nebūtu saticis Denu Dreiku, citu tās pašas sugas dārgumu meklētāju amatieri un, kas vēl svarīgāk, piecdesmit pēdu gara keča īpašnieku.

Tā kādā jaukā vakarā pie ruma glāzes dzima ekspedīcija uz Vuanu.

Viņi salīga vēl dažus cilvēkus. Kečs tika savests darba kārtībā. Sakrāja naudu un sagatavoja instrumentus. Pārdomāja, kur vēl Okeānijas dienvidrietumos varētu izveidot slēptuvi. Beidzot tika panākta vienošanās par atvaļinājumiem, un ekspedīcija devās uz mērķi.

Viņi jau trīs mēnešus strādāja uz Vuanas un bija pacilātā noskaņojumā, neskatoties uz neizbēgamo rīvēšanos un nesaskaņām tik mazā grupā. Šoneris, kas bija atvedis krājumus un kravu no Sidnejas un Rabaulas, bija viņu vienīgā saikne ar civilizēto pasauli turpmākos sešus mēnešus.

Apkalpe Sorensena uzraudzībā noņēmās ar aparatūras izkraušanu. Viņš bija nervozs, baidīdamies, ka pēdējā brīdī kāds mehānisms, atvests šurp vairāk nekā seštūkstoš jūdžu, var tikt nomests ūdenī. Par aizstāšanu nebija ko runāt, tāpēc, ja viņiem kaut kā pietrūktu, kaut kā bez tā būs arī jāiztiek. Viņš atviegloti nopūtās, kad pēdējā kaste, kurā atradās metālu detektors, tika droši pacelta pāri bortam un izvilkta krastā virs paisuma līmeņa.

Ar šo kasti radās neliela problēma. Izpētījis to, Sorensens vienā stūrī atrada caurumu divdesmit centu monētas lielumā; iepakojums izrādījās sabojāts.

Pienāca otrs ekspedīcijas vadītājs Dens Dreiks.

- Kas tur ir? - viņš jautāja.

- Caurums kastē, - atbildēja Sorensens. - varēja iekļūt jūras ūdens. Būs jautri, ja detektors sāks niķoties.

- Nu tad atvērsim un paskatīsimies, - Dreiks pamāja. Viņš bija neliela auguma, platiem pleciem, stipri iededzis brunets ar retām ūsām un īsiem matiem. Pār acīm uzvilktā vecā jahtsmena cepure, radīja spītīga buldoga izskatu. Viņš izvilka no jostas lielu skrūvgriezi un iegrūda to caurumā.

- Nesteidzies, - Sorensens viņu apturēja. – Vispirms aizvilksim uz nometni. Kasti vieglāk pārnēsāt nekā smērvielām noķēpātu aparātu.

- Arī taisnība, - Dreiks piekrita. – Ņem pie otra gala.

Nometne bija ierīkota simts jardu attālumā no krasta, izcirtumā, kur atradās iezemiešu pamestais ciemats. Dārgumu meklētājiem

izdevās no jauna apjumt vairākas būdas ar palmu lapām. Bija arī vecs kopras šķūnis ar cinkota dzelzs jumtu - tajā glabāja krājumus. No jūras pat pūta neliels vējiņš. Aiz izcirtuma kā cieta pelēkzaļa siena biezēja džungļi.

Sorensens un Dreiks nolaida kasti zemē. Kapteinis, kurš gāja līdzās un nesa avīzes, paskatījās uz nožēlojamajām būdām un pašūpoja galvu.

– Negribat saslapināt rīkli, kaptein? – Sorensens piedāvāja. - Tikai ledus gan mums nav.

- Neatteikšos, - sacīja kapteinis. Viņš nevarēja saprast, kāds spēks sadzinis cilvēkus tādā Dieva pamestā bedrē, meklēt kaut kādus mītiskus Spānijas dārgumus.

Sorensens atnesa no būdas viskija pudeli un alumīnija krūzi. Dreiks, bruņojies ar skrūvgriezi, sakoncentrējās uz kastes atvēršanu.

- Kā izskatās? -Sorensens jautāja.

- Normāli, - Dreiks atbildēja, uzmanīgi izņemot detektoru. – smērvielu gan nav žēlojuši. Šķiet, ka nav nekādu bojājumu...

Viņš atlēca atpakaļ, bet kapteinis paspēra soli uz priekšu un spēcīgi iedzina papēdi smiltīs.

- Kas tad nu? - Sorensens jautāja.

- Izskatās pēc skorpiona, - sacīja kapteinis. - Izrāpoja tieši no kastes. Varēja kādam iedzelt. Draņķa kukainis!

Sorensens paraustīja plecus. Trīs mēnešu laikā Vuanā viņš bija pieradis, ka visapkārt visur mudž no kukaiņiem, tāpēc vēl viena vabole neko nemainīs.

- Atkārtot? - viņš ierosināja.

- Gribētos jau, bet nevaru, - kapteinis nopūtās. - Laiks doties prom. Pie jums visi veseli?

- Pagaidām visi, - Sorensens atbildēja, smaidot, piebilda: - Izņemot progresējošus zelta drudža gadījumus.

- Šeit jums zeltu neatrast nemūžam, - kapteinis teica ar pārliecību. - Pēc pusgadiņa atnākšu jūs apciemot. Lai veicas!

Paspiedis visiem roku, kapteinis nokāpa lagūnā un iekāpa šonerī. Kad ar savu pirmo sārto sārtumu debesīm pieskārās saulriets, kuģis aizgāja. Sorensens un Dreiks to vēroja, kamēr tas pievārēja ieeju. Vēl dažas minūtes tā masti bija redzami virs rifa, tad pazuda aiz horizonta.

- Nu tā, - sacīja Dreiks, - lūk mēs, trakie amerikāņu dārgumu meklētāji, atkal vieni.

- Tev nešķiet, ka viņš kaut ko nojauta? - Sorensens jautāja.

– Esmu pārliecināts, ka nē. Viņam mēs esam bezcerīgi plānprātiņi.

Viņi pasmīkņāja un paskatījās uz nometni. Zem kopras šķūnīša bija aprakti zelta un sudraba stieņi aptuveni piecsimt tūkstošu dolāru vērtībā. Tos izraka džungļos, atvilka uz nometni un atkal rūpīgi

apraka. Jau pirmajā mēnesī ekspedīcija uz salas atklāja daļu no "Svētās Terēzes" dārgumiem, un viss liecināja, ka tiks atrasts arī pārējais. Bet, tā kā viņiem nebija likumīgu tiesību uz salu, viņi nesteidzās izbaudīt savus panākumus. Pietiek paklīst baumām, lai zelta izslāpušie klāidoņi no Pertas līdz Papeti visi kā viens mestos uz Vuanu.

- Drīz būs klāt puikas, - sacīja Dreiks. - Liksim sautēt gaļu.

— Patiešām laiks, — Sorensens atbildēja. Viņš pagāja dažus soļus un apstājās. - Dīvaini.

- Kas dīvaini?

– Nu, tas skorpions, kuru kapteinis nospieda. Viņš ir pazudis.

- Laikam kapteinis netrāpīja, - sacīja Dreiks. – Vai varbūt tikai vienkārši iespieda to smiltīs. Kāda mums daļa?

- Nu, vispār jau nekāda, - Sorensens piekrita.

2.

Edvards Ikinss, domīgi sūkdams konfekti, gāja cauri pamežam, pār plecu pārmetis lāpstu ar garu kātu. Pirmā konfekte daudzu mēnešu laikā šķita kā dievu ēdiens. Viņš bija lieliskā noskaņojumā. Dienu iepriekš šoneris piegādāja ne tikai instrumentus un rezerves daļas, bet arī pārtiku, cigaretes un saldumus. Brokastīs viņiem bija olu kultenis ar īstu cūkas karbonādi. Vēl nedaudz, un ekspedīcija iegūs pilnīgi civilizētu izskatu.

Netālajos krūmos kaut kas nočaukstēja, bet Ikinss tik soļoja savu ceļu, nepievēršot uzmanību.

Viņš bija kalsns, sakumpis vīrietis, rudmatains, draudzīgs, gaiši zilām acīm, bet bez īpaša šarma. To, ka tika paņemts ekspedīcijā viņš uzskatīja par veiksmi. Degvielas uzpildes stacijas īpašnieks bija nabadzīgāks par pārējiem un nevarēja iemaksāt visu savu daļu kopējā katlā, tāpēc viņu joprojām grauza sirdsapziņa. Viņš tika pieņemts ekspedīcijā, jo bija kaislīgs un nenogurstošs dārgumu meklētājs un labi pazina džungļus. Ne mazāk svarīgi bija tas, ka viņš izrādījās pieredzējis radio operators un kopumā meistars visos amatos. Raidītājs uz keča viņam darbojās nevainojami, neskatoties ne uz jūras sāli, ne uz pelējumu.

Tagad viņš, protams, varētu iemaksāt visu savu daļu. Bet, tā kā viņi faktiski bija kļuvuši bagāti, tam vairs nebija nozīmes. Un tomēr viņš gribēja dot īpašu ieguldījumu šajā lietā...

Atkal krūmos atskanēja čaboņa.

Ikinss apstājās un pagaidīja. Krūmi nodrebēja, un uz takas iznāca pele.

Ikinss apmulsa. Peles, tāpat kā lielākā daļa salas savvaļas

dzīvnieku, baidījās no cilvēkiem. Lai gan barojās nometnes atkritumu izgāztuvē, ja pie atkritumiem žurkas nebija pirmās, tomēr cītīgi izvairījās no tikšanās ar cilvēkiem.

- Būtu nu gājusi mājās, - Ikinss teica pelei.

Pele skatījās uz Ikinsu. Ikinss katījās uz peli. Jaukais, gaišais šokolādes dzīvnieciņš, kura izmērs nepārsniedza četras vai piecas collas, nemaz neizskatījās nobijies.

- Uz redzīti, pelīt, - sacīja Ikinss, - man nav laika, man ir darbs.

Viņš pārlika lāpstu uz otru plecu, pagriezās, ar acs kaktiņu ieraudzīja brūnu plankumu un instinktīvi atkāpās. Pele aizmetās garām, apgriezās un sagatavojās jaunam lēcienam.

- Tu ko, prātā jukusi? – Ikinss jautāja.

Pele atņirdza sīkos zobus un lēca. Ikinss atvairīja uzbrukumu.

- A nu-ka vācies prom no šejienes pie velna vecāsmātes, - viņš teica. Viņš padomāja, ka pele patiešām ir kļuvusi traka vai saslimusi.

Pele sagatavojās jaunam uzbrukumam. Ikinss pacēla lāpstu, stāvēja un gaidīja. Kad pele lēca, viņš to sagaidīja ar perfekti aprēķinātu sitienu. Tad ar smagu sirdi to rūpīgi piebeidza.

- Nevar tak, ka brīvībā skraida traka pele, - viņš teica. Lai gan pele neizskatījās traka — tā vienkārši bija ļoti mēķtiecīga.

Ikins paskrāpēja galvu. "Un tomēr", viņš domāja, "kas tur bija iemājojis šajā mazajā radījumā?"

Tajā vakarā nometnē Ikinsa stāsts tika saņemts ar smiekliem un jokiem. Divkauja ar peli – tas bija gluži Ikinsa garā. Kāds viņam ieteica turpmāk nēsāt ieroci, jo peļu radinieki noteikti mēģinās atriebties. Atbildot uz to, Ikinss tikai mulsi smaidīja.

***

Divas dienas vēlāk Sorensens un Els Keibls beidza rīta maiņu 4. sekcijā divas jūdzes no nometnes. Šajā vietā detektors parādīja metāla ligzdu. Viņi jau bija izrakuši septiņas pēdas dziļi, bet līdz šim bija izrakuši tikai lielu dzeltenbrūnas zemes kaudzi.

— Droši vien detektors sameloja, — sacīja Keibls, uzblīdis vīrietis ar zīdaini sārtu ādu, gurdi slaucīdams seju. Uz Vuanas viņš izsvīda kādas divdesmit mārciņas, saslima ar smagu tropisko kašķi, un viņam dārgumu meklēšana bija apriebusies līdz kaklam. Viņš gribēja tikai vienu - ātrāk atrasties atpakaļ Baltimorā, savā ērtajā krēslā un turpināt lietotu automašīnu aģentūras īpašnieka darbu. Viņš to paziņoja izlēmīgi, atkārtoti un skaļi. Ekspedīcijā viņš bija vienīgais, kurš izrādījās pavisam slikts strādnieks.

- Detektoram nav ne vainas, - Sorensens iebilda. – Diemžēl augsne šeit ir purvaina. Lāde noteikti nogrimusi dziļi zemē.

— Varētu padomāt, vai simts pēdas, — Keibls sacīja, dusmīgi iegrūzdams lāpstu lipīgajos dubļos.

- Ko tu? - Sorensens mierināja: - Zem mums ir bazalta klints, un

līdz tai ir ne vairāk kā divdesmit pēdas.

- Divdesmit pēdas! Žēl, ka uz salu nepaņēmām buldozeru.

- Būtu jāpiemaksā diezgan krietna summa, - Sorensens samiernieciski atbildēja. - Labi, El, beigsim, laiks doties uz nometni.

Sorensens palīdzēja Keiblam izrāpties no bedres. Viņi noslaucīja lāpstas un devās uz šauro taku, kas veda uz nometni, bet tad apstājās.

No biezokņa iznira liels, neglīta izskata putns, aizšķērsojot viņiem ceļu.

- Kas ta tas par dīvaini? - jautāja Keibls.

- Kazuārs.

- Nu tad iedosim pa dirsu, lai nerēgojas uz ceļa, un tad iesim.

— Uzmanīgāk, — Sorensens brīdināja. - Ja kāds kādam iedos pa dirsu, tad tas būs viņš, kas iedos mums. Atkāpsimies bez panikas.

Tas bija melns, strausam līdzīgs putns, labas piecas pēdas augsts, ar spēcīgām kājām. Trīspirkstu kājas beidzās ar iespaidīgiem izliektiem nagiem. Putnam bija īsi, mazattīstīti spārni un dzeltenīga, kaulaina galva; Uz kakla karājās spilgti sarkanzaļi-violeta bārda.

– Viņš tik bīstams? - jautāja Keibls.

Sorensens apstiprinoši pamāja.

- Jaungvinejā šis putns dažkārt saspārda vietējos iezemiešus līdz nāvei.

- Kāpēc mēs viņu līdz šim neesam redzējuši?

- Viņi parasti ir ļoti kautrīgi, - paskaidroja Sorensens, - un turas tālāk no cilvēkiem.

- Šito gan par gluži kautrīgu nevar saukt, - sacīja Keibls, kad kazuārs nāca viņiem tuvāk. – Mums aizbēgt izdosies?

- Viņi skrien daudz ātrāk, - atbildēja Sorensens. - Tu, protams, šaujamo līdzi neņēmi?

– Skaidrs ka, nē. Ko man te šaut?

Atkāpjoties viņi turēja lāpstas sev priekšā kā šķēpus. Krūmos atskanēja krakšķēšana un parādījās skudrulācis. Pēc tam izlīda mežacūka. Trīs zvēri metās virsū cilvēkiem, dzīdami tos tuvāk blīvajai džungļu saaudzei.

- Viņi mūs dzen! - Keibla balss pārtapa kviecienā.

— Nomierinies, — Sorensens sacīja. - Vienīgais, no kura mums jāuzmanās ir kazuārs.

– Bet skudrulāči bīstami nav?

- Tikai skudrām.

- velns viņus rāvis, - sacīja Keibls. – Bil, visi dzīvnieki uz šīs salas ir kļuvuši traki. Atceries Ikinsa peli?

- Atceros, - Sorensens atbildēja. Viņi atkāpās līdz izcirtuma beigām. Priekšā uz priekšu spiedās kazuāra vadītie dzīvnieki, aiz viņiem bija džungļi un nezināmais, uz kuru viņi tika dzīti.

- Būs jāuzņemas risks un jātiek garām ar izrāvienu, - sacīja

Sorensens.

- Nolādētais putns bloķē ceļu.

- Mēģināsim viņu notriekt, - Sorensens nolēma. - Uzmanies no kājām. Skrienam!

Viņi metās virsū kazuāram, vicinādami lāpstas. Kazuārs pavilcinājās, izvēlējās, tad pagriezās pret Keiblu un sita ar labo kāju. Trieciens sanāca pa pieskari. Atskanēja skaņa, līdzīga tai, ko rada govs sāns, kad pa to uzsit ar lielu bomi. Keibls ievaidējās un nokrita, saķēris krūtis.

Sorensens novēzēja lāpstu un ar tās uzasināto malu gandrīz pilnībā nocirta kazuāra galvu. Tad viņam uzbruka skudrulācis un cūka. Viņš tos atvairīja ar lāpstu. Tad - un no kurienes radās spēks? - Viņš noliecās, uzcēla Keiblu uz muguras un aizskrēja pa taku.

Pēc ceturtdaļjūdzes viņš bija pilnīgi bez elpas un nācās apstāties. Nebija dzirdama ne skaņa. Acīmredzot cūka un skudrulācis bija atteikušies no vajāšanas. Sorensens apskatīja cietušo.

Keibls atguvās un drīz varēja paiet pats, lai arī Sorensena atbalstīts. Sasniedzis nometni, Sorensens sasauca visus ekspedīcijas dalībniekus. Kamēr Ikinss aptina Keibla krūtis ar elastīgo saiti, viņš skaitīja ieradušos cilvēkus. Viena pietrūka.

- Kur Dreiks? - Sorensens jautāja.

- Tanī pusē, makšķerē ziemeļu krastā, - atbildēja Toms Risetičs. – aizskriet un pasaukt?

Sorensens padomāja un tad sacīja:

- Nē. Vispirms es paskaidrošu, ar ko mēs esam saskārušies. Tad izdalīsim ieročus. Bet pēc tam mēģināsim sameklēt Dreiku.

- Klausies, kas te notiek? - jautāja Risetičs.

Un Sorensens viņiem pastāstīja, kas bija noticis ceturtajā iecirknī.

***

Zivis ieņēma ievērojamu vietu dārgumu meklētāju uzturā, un zveja bija Dreika iecienītākā nodarbe. Sākumā viņš devās zvejot ar masku un harpūnu. Taču šajā Dieva aimirstajā nostūrī bija pārāk daudz izsalkušu un nekaunīgu haizivju, tāpēc viņš, kaut arī negribīgi, atteicās no zemūdens medībām un tagad makšķerēja ar šņorēm no aizvēja krasta.

Nostiprinājis šņoru mietiņus, Dreiks apgūlās palmas ēnā. Viņš snauduļoja, lielās rokas salicis pāri krūtīm. Viņa suns Oro ložņāja pa krastu, ķerstīja vēžus-vientuļniekus. Oro bija labsirdīgs nenoteiktas šķirnes radījums - daļēji terjers, daļēji Dievs zina, kas. Pēkšņi viņš sāka rūkt.

– Nelien pie krabjiem! - Dreiks uzkliedza. - Aizspēlēsies, atkal dabūsi nobaudīt spīles.

Oro turpināja ņurdēt. Dreiks apgriezās uz vēdera un ieraudzīja suni stāvam virs liela, skorpionam līdzīga kukaiņa.

- Oro, beidz šīs muļķības...

Pirms Dreiks paspēja acis pamirkšķināt, kukainis palēcās, uzkrita uz Oro kakla un iesita ar savu segmentēto asti. Oro īsi iesmilkstējās. Pēc sekundes Dreiks jau bija kājās. Viņš mēģināja notriekt radījumu, bet tas nolēca no suņa un iespruka krūmos.

— Klusu, vecais, — Dreiks sacīja. - Paskaties kāda nejauka brūce. Tur var būt inde. Atvērsim to un izsūksim.

Viņš cieši apskāva suni — tas elpoja ātri un bieži — un izvilka dunci. Viņam jau bija nācies operēt Oro – Centrālamerikā, kad viņu sakoda čūska; un Adirondakā viņš turēja suni un ar knaiblēm vilka tam no mutes dzeloņcūkas adatas. Suns vienmēr saprata, ka viņam palīdz un nepretojās.

Šoreiz suns sagrāba viņa roku zobos.

- Oro!

Ar brīvo roku Dreiks satvēra suņa žokļus pie pamatnes, spēcīgi saspiežot paralizēja muskuļus tā, ka suns atvēra muti. Viņš atrāva roku un atgrūda Oro. Suns piecēlās un mežonīgi riedams, devās savam saimniekam virsū.

- Stāvi! - Dreiks uzkliedza. Suns tuvojās no sāniem, lai viņu nogrieztu no ūdens.

Atskatījies, Dreiks ieraudzīja, ka "skorpions" atkal ir iznācis no džungļiem un rāpo viņa virzienā. Tikmēr Oro rūkdams lēkāja apkārt, cenšoties uzgrūst Dreiku taisni uz "skorpiona".

Dreiks nesaprata, ko tas viss nozīmē, taču uzskatīja, ka labāk ir nekavēties un neko nenoskaidrot. Viņš pacēla dunci un meta to "skorpionam", taču netrāpīja. Radījums atradās bīstami tuvu un varēja uzlēkt jebkurā sekundē. Dreiks metās uz okeānu. Oro mēģināja viņu apturēt, taču viņš ar kājas spērienu atsvieda suni no ceļa, ielēca ūdenī un peldēja apkārt salai uz nometni, cerot, ka tur nokļūs, pirms viņu panāks haizivis.

3.

Nometne steidzīgi apbruņojās. Tīri noslaucīja noputējušās šautenes un revolverus. Izņēma un sakāra uz krūtīm lauka binokļus. Vienā mirklī viņi izdalīja visus dunčus, cirvjus un mačetes. Sadalīja patronas. Izpakoja abas ekspedīcijas sakaru ierīces un jau grasījās doties meklēt Dreiku, bet tad, nenogurstoši strādādams ar rokām, viņš pats izpeldēja no aiz zemesraga.

Viņš sasniedza krastu noguris, bet neskarts. Salīdzinājuši visus faktus, dārgumu meklētāji nonāca pie nepatīkamiem secinājumiem.

- Jūs gribat man iestāstīt, - Keibls jautāja, - ka to visu sarīkojusi tā mazā blakts?

- Tā izskatās, - Sorensens atbildēja. - Jāatzīst, ka kukainis spēj kontrolēt svešu apziņu ar hipnozes vai, iespējams, telepātijas palīdzību.

- Viņam vispirms jāiedzeļ, - piebilda Dreiks. – Tā arī notika ar Oro.

- Vienkārši nespēju aptvert domu, ka aiz visa tā slēpjas skorpions, - sacīja Risetičs.

— Tas nav skorpions, — Dreiks iebilda. - Es redzēju viņu pavisam tuvu. Aste kā skorpionam, bet galva ir četras reizes lielāka, un ķermenis arī atšķirīgs. Ja ieskatās cieši, tas jāatzīst, ka es nekad neesmu redzējis šādu kukaini.

– Tu domā, ka tas kukainis ir no mūsu salas? - jautāja Montijs Bērnss, dārgumu meklētājs no Indianapolisas.

- Diez vai, - Dreiks atbildēja. - Ja tas būtu vietējais radījums, kāpēc tas neaizskāra mūs vai dzīvniekus veselus trīs mēnešus?

- Pareizi, - Sorensens piekrita. - Visas nepatikšanas sākās pēc šonera ierašanās. Acīmredzot šoneris to no kaut kurienes atveda... Pagaidi!

- Kas ir? - jautāja Dreiks.

– Atceries to skorpionu, kuru kapteinis gribēja nospiest – tas kas izrāpās no detektoru kastes? jums nešķiet, ka tā ir tā pati būtne?

Dreiks paraustīja plecus.

– Pilnīgi iespējams. Bet, manuprāt, mums šobrīd ir svarīgi nevis no kurienes tas nācis, bet gan ko ar to darīt.

- Viņš kontrolē zvērus, - sacīja Bērnss. – Interesanti, vai viņš spētu kontrolēt cilvēku?

Visi apklusa. Viņi apsēdās aplī pie kopras šķūnīša un sarunājoties skatījās uz džungļiem, lai nepalaistu garām kāda dzīvnieka vai "skorpiona" parādīšanos.

Sorensens teica:

– Ir jēga pa radio lūgt palīdzību.

- Ja mēs lūgsim, - iebilda Risetičs, - kāds tūlīt uzošnās par Svētās Terēzes dārgumiem. Mūs aptīrīs kā nabagus, pirms vēl paspēsim nošķaudīties.

- Var būt arī tā, - Sorensens atbildēja. – Bet pat sliktākajā gadījumā mūsu izmaksas būs atmaksājušās, un iegūta pat neliela peļņa.

- Bet, ja viņi mums nepalīdzēs, - piebilda Dreiks, - mēs, ja kas, pat nevarēsim neko no šejienes izvest, pašiem kaklus apgriezīs.

- Tik traki nav, - iebilda Bērnss. - Mums ir ieroči, ar dzīvniekiem mēs kaut kā tiksim galā.

- Tu vēl neesi redzējis to radījumu, - atzīmēja Dreiks.

- Mēs viņu nospiedīsim.

- Tas nebūs tik vienkārši, - sacīja Dreiks. – Viņš ir velnišķīgi

izveicīgs. Un, nez, kā tu viņu nospiedīsi, ja kādā jaukā naktī viņš ielīdīs tavā būdā, kamēr tu gulēsi? Pat ja saliksim sargus - viņi neko pat nepamanīs.

Bernss neviļus sabozās:

- Mjā, varbūt tev taisnība. Labāk lūgsim palīdzību pa radio.

- Labi, vīri, - Ikinss sacīja, pieceļoties, - Pieņemu, ka tas ir mans uzdevums. Nedod Dievs, ja keča akumulatori būs nosēduši.

- Tur iet ir bīstami, - sacīja Dreiks. - Izlozēsim.

Priekšlikums uzjautrināja Ikinsu:

- Ak tad, lozēsim? Un kurš no jums prot strādāt ar raidītāju?

- Es varu, - Dreiks teica.

- Tu neapvainojies, - sacīja Ikinss, - bet tu netiksi galā pat ar savu sūdīgo rāciju. Tu tak pat morzes ābeci nezini — kā tu pārraidīsi ziņojumu? Bet, ja rācija sabojāta, tu to varēsi salabot?

-Nē, - Dreiks atbildēja. – Bet tas ir ļoti riskants pasākums. jāiet visiem barā.

Ikinss pakratīja galvu.

– Lai ko tu teiktu, visdrošāk būs, piesegt mani no krasta. Tas radījums, visticamāk, vēl nav padomājis par keču.

Ikinss iebāza kabatā instrumentu komplektu un pārmeta pār plecu vienu no rācijām. Otro viņš padeva Sorensenam. Viņš ātri nolaidās lagūnā un, pagājis garām barkasam, iestūma ūdenī nelielu piepūšamo laiviņu. Dārgumu meklētāji ar šautenēm gatavībā izklīda gar krastu. Ikinss iekāpa laivā un nolaida airus mierīgajos lagūnas ūdeņos.

Visi redzēja viņu pietauvojamies pie keča, viņš uz brīdi apstājās, paskatījās apkārt, tad uzkāpa uz klāja, atvēra vāku un pazuda lejā.

- Viss kārtībā? – Sorensens pa rāciju jautāja.

- Pagaidām jā, - Ikinss atbildēja, viņa balss skanēja spalgi un asi. Ieslēdzu raidītāju. Tas uzsils pāris minūšu laikā.

Dreiks pabikstīja Sorensenu:

- Paskaties tik!

Uz rifa keča otrā pusē bija vērojama kustība. Sorensens caur binokli redzēja, kā ūdenī ieslīd trīs lielas pelēkas žurkas un peld uz keču.

- Saujiet! - Sorensens pavēlēja. - Ikins, ej prom no turienes!

- Man raidītājs jau darbojas, - Ikins atbildēja. - Minūte vai divas, un es izsitīšu ziņu.

Lodes sacēla ap žurkām baltas vērpetes. Viena tika nošauta, bet divām izdevās aizpeldēt līdz kečam un aizslēpties aiz tā. Aplūkojot rifu ar binokli, Sorensens pamanīja skudrulāci. Viņš kāpa pāri rifam un iegrūdās ūdenī, viņam sekoja meža cūka.

Ierīcē atskanēja čaukstoša atmosfēras traucējumu sprakstoņa.

– Ikins, ziņu nosūtīji? - Sorensens jautāja.

- Nē, Bil, - Ikinss atbildēja. - Un zini ko? Nekādu ziņojumu! Šim

"skorpionam" vajag...

Skaņa aprāvās.

- Kas tev tur ir? - Sorensens kliedza. - Kas tur notiek?

Ikinss parādījās uz klāja. Ar rāciju rokās viņš kāpās atpakaļ pakaļgala virzienā.

— Vēži-vientuļnieki, — viņš paskaidroja. - Uzlīda pa enkura ķēdi. Domāju ka atgriezties nāksies peldus.

— Nav vērts, — Sorensens sacīja.

- Bet nāksies, - Ikinss iebilda. - Es domāju, ka viņi skries man pakaļ. Bet jūs visi peldat uz šejieni un paņemiet raidītāju. Nogādājiet to uz salu.

Caur binokli Sorensens pamanīja vēžus-vientuļniekus — pelēku, kustīgu paklāju, kas noklāja visu klāju. Ikinss ienira un peldēja krasta virzienā, nikni šķeldams ūdeni. Sorensens pamanīja, ka žurkas ir mainījušas kursu un sekoja Ikinsam. Vēži- vientuļnieki kā lavīna nolija no keča. Arī cūka un skudrulācis sekoja Ikinsam, cenšoties sasniegt krastu pirmie.

- Pasteidzieties, - Sorensens uzkliedza. - Nezinu, ko tur noskaidroja Ikinss, bet, kamēr vēl ir iespēja, mums ir jāpārķer raidītājs. - Viņi pieskrēja pie ūdens un iestūma baržu. Ikinss iznāca krastā divsimt jardu tālāk, pašā pludmales galā. Dzīvnieki viņu gandrīz panāca. Viņš, joprojām turēdams aparātu pie krūtīm, iemetās džungļos.

- Ikins, - Sorensens pasauca.

- Man viss kārtībā, - viņš atbildēja, ar grūtībām atvelkot elpu. - Paņemiet raidītāju un neaizmirstiet baterijas.

Dārgumu meklētāji uzkāpa uz keča, ātri no starpklāja noņēma raidītāju un uzvilka to pa eju uz klāja. Pēdējais, ar divpadsmit voltu akumulatoru, kāpa Dreiks. Viņš atkal nokāpa lejā un iznesa otru akumulatoru. Padomāja un atkal devās lejā.

- Dreik! – Sorensens iekliedzās. - Pietiek, tu visus aizkavē!

Parādījās Dreiks ar kompasu un diviem radiopelengatoriem. Nodevis tos uz barkasa, viņš nolēca tiem pakaļ.

- Kārtībā, - viņš teica. - Atstumies.

Viņi smagi uzgūla airiem, steidzoties uz nometni. Sorensens mēģināja atjaunot sakarus ar Ikinsu, taču viss, ko viņš austiņās dzirdēja, bija statiskie sprakšķi. Bet, kad barkacc iedūrās uz smiltīm, Sorensens sadzirdēja Ikinsu.

- Esmu ielenkts, - viņš teica klusā balsī. - Izskatās, ka beidzot tikšu pie skaidrības, ko misters "Skorpions" vēlas. Tiesa, varbūt es viņu piebeigšu pirmais.

Iestājās ilgs klusums, tad Ikinss sacīja:

– Viņš rāpo man pretī. Dreiks patiesību teica. Noteikti neko tādu savā dzīvē neesmu redzējis. Tūlīt mēģināšu viņu nosist...

Viņi sadzirdēja īsu kliedzienu, vairāk pārsteiguma nekā sāpju.

Sorensens jautāja:

- Ikins, tu mani dzirdi? kur tu esi? Mēs varam palīdzēt?

- Viņš patiešām ir veikls, - Ikinss atbildēja mierīgā balsī. - Tik veiklu radījumu savā mūžā nebiju redzējis. Viņš uzlēca man uz kakla, iedzēla un bija prom...

- Kā tu jūties? - Sorensens jautāja.

- Normāli. Gandrīz nesāpēja.

- Kur "skorpions"?

– Aizbēga biezoknī.

- Bet dzīvnieki?

- Aizgāja. — Zini, — Ikinss sacīja, — varbūt tas nelietis cilvēkus neņem. Varbūt...

- Kas? -Sorensens jautāja. - Kas ar tevi?

Iestājās ilgs klusums, tad atskanēja Ikinsa klusā, mierīgā balss:

- Parunāsimies vēlāk. Tagad mums ir jāapspriežas un jāizlemj, ko ar jums darīt.

- Ikins!

Atbildes nebija.

4.

Nometnē valdīja nomācošs izmisums. Viņi nevarēja saprast, kas tieši noticis ar Ikinsu, un neviens nevēlējās par šo tēmu spriedelēt un izteikt minējumus. No debesīm triecās nikna pēcpusdienas saule, atstarojoties no baltajām smiltīm karstuma viļņos. Mitrie džungļi kūpēja: šķita, ka tie kā milzīgs miegains zaļš pūķis pamazām piezogas pie cilvēkiem, stumjot tos pretī vienaldzīgajam okeānam. Šauteņu stobri kļuva tik karsti, ka nebija iespējams tām pieskarties; Ūdens blašķēs kļuva silts kā asinis. Debesīs, kraudamies viens virs otra, pamazām krājās blīvi pelēki gubu mākoņi. Sākās musonu sezona.

Dreiks sēdēja kopras šķūnīša ēnā. Viņš nokratīja no sevis miegaino stuporu tik daudz, lai padomātu, kā labāk aizstāvēt nometni. Viņš skatījās džungļos sev apkārt kā ienaidnieka teritorijā. Viņi džungļu priekšā izcirta piecdesmit jardus platu joslu. Šo neitrālo zemi kādu laiku vēl var nosargāt.

Tad nāk pēdējā aizsardzības līnija – būdas un kopras šķūnis. Tālāk - piekraste un okeāns.

Trīsarpus mēnešus viņi bija salas absolūtie saimnieki, bet tagad izrādījās piespiesti pie šauras, neuzticamas piekrastes joslas.

Dreiks paskatījās uz lagūnu un atcerējās, ka viņiem joprojām ir evakuācijas ceļš. Ja šī būtne pārāk spēcīgi uzbruks ar savu nolādēto zvēru baru, viņi var aizbēgt kečā. Ja paveiksies.

Pienāca klāt Sorensens un apsēdās viņam blakus.

- Ko dari? - viņš jautāja.

Dreiks skābi pasmējās:

– Izstrādāju vispārējo stratēģisko plānu.

– Un kādi panākumi?

- Domāju, ka mēs izturēsim. Mums ir daudz munīcijas. Ja nepieciešams, apliesim iztīrīto vietu ar benzīnu. Mēs noteikti neļausim šai būtnei mūs izdzīt no salas. – Dreiks minūti padomāja. – Bet dārgumu meklēšana gan kļūs neticami sarežģīta.

Sorensens pamāja.

– Kaut es zinātu, kas viņai vajadzīgs.

- Varbūt mēs to uzzināsim no Ikinsa, - Dreiks piezīmēja.

Bija jāgaida vesela pusstunda, līdz ierunājās rācija. Ikinsa balss bija spalga un griezīgi asa.

- Sorensen? Dreik?

- Klausāmies, - Dreiks atbildēja. - Ko tas nolādētais radījums tev nodarīja?

- Neko, - Ikinss atbildēja. – Jūs tagad runājat ar to radījumu. Mani sauc Kvidaks.

- Ak Dievs! – Dreiks pagriezās pret Sorensenu. - Acīmredzot "skorpions" viņu hipnotizējis!

- Nē. Jūs nerunājat ar nohipnotizētu Ikinsu. Un ne ar kādu citu būtni, kura tikai izmanto Ikinsu kā raidītāju. Un ne ar iepriekšējo Ikinsu – viņš vairs neeksistē. Jūs runājat ar daudziem, kuri ir viens vesels.

- Es kaut ko nesaprotu, - sacīja Dreiks.

- Viss ir ļoti vienkārši, - Ikinsa balss atbildēja. - Es esmu Kvidaks, dzīvu būtņu kopējais saprāts. Bet mans kopums sastāv no atsevišķiem komponentiem, piemēram, Ikinsa, vairākām žurkām, suņa vārdā Oro, cūkas, skudrulāča, kazuāra...

- Pagaidi, - Sorensens pārtrauca, - es gribu tikt skaidrībā. Tātad es tagad nerunāju ar Ikinsu. Sanāk, ka es runāju ar to, kā viņu tur - Kvidaku?

- Pareizi.

- Un tu esi arī Ikins un visi pārējie? Jūs runājat izmantojot Ikinsu?

– Arī pareizi. Bet tas nenozīmē, ka tiek izdzēstas citas individualitātes. Tieši otrādi. Kvidaks ir stāvoklis, kombinācija, kurā dažādas sastāvdaļas saglabā raksturīgās rakstura iezīmes, personīgās vajadzības un vēlmes. Kvidaka kopumā visi apkopo savu spēku, zināšanas un unikālo pasaules uzskatu. Kvidaks ir koordinējošais un kontrolējošais centrs, bet zināšanas, izpratne, īpašās prasmes - to visu nodrošina atsevišķi komponenti. Un visi kopā mēs veidojam Lielo Kopienu.

- Kopiena? – Dreiks vēlreiz pārjautāja. – Bet jūs to panākat ar

piespiešanu!

- Sākotnējā posmā mēs nevaram iztikt bez piespiešanas, pretējā gadījumā kā citas būtnes uzzinās par Lielo Kopienu?

– Bet viņi tajā kopienā paliks, ja jūs beigsiet viņus kontrolēt? - jautāja Dreiks.

– Jautājums ir bezjēdzīgs. Tagad mēs veidojam vienotu un nedalāmu veselumu. Tava roka atgriezīsies pie tevis, ja to nogriezīsi?

– Tas nav viens un tas pats.

- Tas pats, - sacīja Ikinsa balss. – Mēs esam vienots organisms. Mēs esam izaugsmes procesā. Un mēs no visas sirds aicinām jūs uz mūsu Lielo Kopienu.

- Ej tu pie velna! – Dreiks atcirta.

- Bet jums vienkārši nāksies iekļauties, - uzstāja Kvidaks. - Kvidaka augstākais mērķis ir apvienot visas planētas dzīvās būtnes, kas apveltītas ar maņu orgāniem, vienotā kolektīvā organismā. Ticiet man, jūs pārvērtējat savu pilnīgi nenozīmīgo individualitāti. Padomājiet par to, ko jūs saņemsiet pretī! Jums atklāsies visu citu būtņu pasaules uzskats un konkrētā pieredze. Kvidaka ietvaros varēsiet pilnībā realizēt savu potenciālu...

- Nē!

- Žēl, - sacīja Kvidaks. – Kvidaka augstākais mērķis ir jāsasniedz. Tātad, jūs brīvprātīgi ar mums neapvienosities?

- Nekādā gadījumā! - Dreiks atbildēja.

- Tādā gadījumā mēs apvienosimies ar jums, - sacīja Kvidaks.

Atskanēja klikšķis, un viņš izslēdza ierīci. No džungļiem izlīda vairākas žurkas un apstājās vietā, kur tās nevarēja sasniegt lodes. Debesīs parādījās paradīzes putns; Viņš lidinājās virs iztīrītās zonas gluži kā izlūklidmašīna. Kamēr visi skatījās uz to, žurkas, līkumodamas, metās uz nometni.

— Atklāt uguni, — Dreiks nokomandēja, — bet netērējiet munīciju.

Sākās šaušana. Bija ļoti grūti tēmēt uz veiklajām žurkām, īpaši uz pelēcīgi brūnās augsnes fona. Žurkām nekavējoties pievienojās ap desmit vēžu-vientuļnieku. Parādot pārsteidzošu viltību, viņi metās uz priekšu tieši tad, kad neviens neskatījās viņu virzienā, un nākamajā sekundē sastinga, saplūstot ar apkārtējo fonu.

No džungļiem iznāca Ikinss.

- Nolādētais nodevējs, - sacīja Kebls, tēmējot uz viņu.

Sorensens nojauca tēmēkli ar sitienu pa stobru:

- Neuzdrošinies!

– Bet viņš taču palīdz šim radījumam!

- Tas nav no viņa atkarīgs, - sacīja Sorensens. – Turklāt viņš ir neapbruņots. Liec viņu mierā.

Minūti noskatījies, Ikinss pazuda biezoknī. Uzbrūkošās žurkas un

vēži bija iekarojuši pusi no iztīrītās teritorijas. Tomēr no tuva attāluma kļuva vieglāk tēmēt, un viņiem joprojām neizdevās pārsniegt divdesmit jardu līniju. Kad Risetičs nošāva paradīzes putnu, ofensīva pilnībā izzuda.

- Zini, - sacīja Dreiks, - domāju, ka mēs tiksim galā.

- Varbūt, - Sorensens atbildēja. – Nesaprotu, ko Kvidaks ar to vēlas panākt. Viņš tak saprot, ka mūs tik viegli nepaņemt. Varētu domāt...

- Skatieties! - kāds no aizstāvjiem iekliedzās. - Mūsu kuģis!

Viņi atskatījās un saprata, kāpēc Kvidaks bija organizējis uzbrukumu.

Kamēr viņi bija aizņemti ar žurkām un vēžiem, Dreika suns aizpeldēja līdz kečam un pārgrauza enkura tauvu. Atstāts pašplūsmā, kečs dreifēja pa vējam un tika uzdzīts uz rifa. Kuģis atsitās – sākumā viegli, tad stiprāk – un pēc minūtes, strauji sasvēries, tas jau bija stingri iesēdies starp koraļļiem.

Rācija iesprakšķējās, un Sorensens to pacēla no zemes.

Kvidaks paziņoja:

- Kečs nopietnas traumas nav guvis, tikai zaudēja kustīgumu.

- velns tevi rāvis, - Dreiks atcirta. - Ja nu, nedod Dievs, tajā jau izsists caurums? Kā tu tiksi prom no salas, Kvidak? Plāno šeit apmesties?

- Kad pienāks laiks es noteikti došos prom, - sacīja Kvidaks. - Un es gribu izdarīt tā, lai mēs aizbraucam visi kopā.

5.

Vējš pierima. Debesīs dienvidaustrumos krājās tērauda pelēki negaisa mākoņi, kuru virsotnes krāvās arvien augstāk. Zem šo melno masīvu smaguma, kas apakšā bija plakani kā lakta, karstais, nekustīgais gaiss ar visu savu svaru spieda salu. Saule zaudēja savu nežēlīgo spīdumu, kļuva ķiršu sarkana un vienaldzīgi ieripoja līdzenajā okeānā.

Augstu debesīs, kur lodes nevarēja aizsniegt, riņķoja vientuļš paradīzes putns. Viņš piecēlās apmēram desmit minūtes pēc tam, kad Risetičs nošāva pirmo.

Montijs Bernss stāvēja izcirtuma malā, ar šauteni kaujas gatavībā. Viņam krita loze pirmajam, kas stājās sardzē. Pārējie ātri pusdienoja kopras šķūnī. Ārā Sorensens un Dreiks apsprieda situāciju.

- Mums nāksies pa nakti visiem salīst šķūnī, - sacīja Dreiks. Riskēt ir pārāk bīstami — Kvidaks var uzbrukt tumsā.

Sorensens pamāja. Vienā dienā viņš bija novecojis par desmit gadiem.

- Bet no rīta mēs izstrādāsim kādu plānu," Dreiks turpināja. - Mēs... Es kaut ko runāju nepareizi, Bil?

– Tavuprāt, mums ir kāda iespēja? - jautāja Sorensens.

- Protams! Lieliskas iespējas.

- Tu padomā praktiski, - sacīja Sorensens. - Jo ilgāk tas turpināsies, jo vairāk zvēru Kvidaks varēs savākt, lai uzbruktu mums. Kāda ir mūsu izeja?

- Izsekot viņu un nogalināt.

— Nolādētais kukainis nav lielāka par tavu īkšķi, — Sorensens aizkaitināti sacīja. - Kā tu pavēlēsi mums viņu izsekot?

- Kaut ko izdomāsim, - sacīja Dreiks. Sorensens sāka viņu uztraukt. Gara stāvoklis ekspedīcijā jau tāpat bija slikts, un Sorensenam nebija vajadzības to vēl vairāk graut.

- Ceru, ka kāds nošaus to nolādēto putnu, - sacīja Sorensens, palūkojoties debesīs.

Apmēram reizi ceturtdaļstundā paradīzes putns ienira lejāk, lai rūpīgi izpētītu nometni, bet, pirms sargs paguva nomērķēt, uzlidoja atpakaļ drošā augstumā.

- Viņš krīt uz nerviem arī man, - atzina Dreiks. – Varbūt tāpēc tas arī tika palaists. Bet agri vai vēlu mēs...

Viņš nepabeidza. No šķūņa atskanēja skaļa raidītāja dūkoņa, un Ela Keibla balss teica:

- Uzmanību, uzmanību, izsauc Vuana. Mums vajadzīga palīdzība.

Dreiks un Sorensens iegāja šķūnī. Sēžot raidītāja priekšā, Keibls nomurmināja mikrofonā:

- Mums draud briesmas, mēs esam briesmās, izsauc Vuāna, mums draud...

- Velns lai tevi parauj, tu vispār saproti, ko dari?! – Dreiks viņu pārtrauca.

Keibls pagriezās un nomērīja viņu ar skatienu . Pa Keibla ļengano, sārto ķermeni aumaļām lija sviedri.

- Lūdzu palīdzību pa raciju - lūk ko es daru. Man šķiet, ka esmu savienojies, bet vēl neesmu dzirdējis atbildi.

Viņš pagrieza iestatījumu pogu, un no uztvērēja atskanēja garlaikota balss ar angļu akcentu:

- Tātad bandinieks d2-d4? Kāpēc tu nekad neesi pamēģinājis citu sākumu?

Atskanēja statiskā šņakoņa, un kāds atbildēja dziļā basā:

- Tavs gājiens. Aizveries un ej.

- Eju, jau eju, - teica balss ar angļu akcentu. zirgs f6.

Dreiks pazina balsis. Tie bija amatieri īsviļņu radio operatori – plantators no Bugenvilas un veikalnieks no Rabaulas. Katru vakaru viņi uz stundu izgāja ēterā, lai pastrīdētos un izspēlētu kādu šaha partiju.

Keibls nepacietīgi uzsita pa mikrofonu.

- Uzmanību, - viņš teica, - šeit Vuana, ārkārtas izsaukums..."

Dreiks piegāja pie Keibla un izņēma mikrofonu no viņa rokām, uzmanīgi nolieka to uz galda.

- Mēs nedrīkstam lūgt palīdzību, - viņš teica.

- Ko tu muldi! - Keibls uzbļāva. - Mums jālūdz palīdzība!

Dreiks jutās nāvīgi noguris.

- Paklau, ja mēs izsūtīsim briesmu signālu, kāds tūlīt ieradīsies salā, bet nebūs gatavs tam, kas šeit notiek. Kvidaks viņus notvērs un izmantos pret mums.

- Mēs viņiem paskaidrosim, kas notiek,- Keibls iebilda.

- Paskaidrosim? Ko tieši? Ka salu iekarojis kaut kāds nezināms kukainis? Viņi nolems, ka mēs visi esam sajukuši prātā, saslimuši ar drudzi, un ar pirmo šoneri, kas kursē starp salām, atsūtīs pie mums ārstu.

- Denam taisnība, - sacīja Sorensens. - Neviens tam neticēs, kamēr nebūs redzējis savām acīm.

- Bet līdz tam laikam, - piebilda Dreiks, - būs par vēlu. - Ikinss to saprata, pirms viņam iekoda Kvidaks. Tāpēc viņš teica, ka nekādas ziņas nav jāsūta.

Keibls joprojām vilcinājās:

– Kāpēc tad viņš lika paņemt no jahtas raidītāju?

- Lai viņš pats nevarētu nosūtīt ziņu, kad Kvidaks viņu salodīs, - Dreiks atbildēja. - Jo vairāk cilvēku ir apkārt, jo vieglāk Kvidakam paveikt savu darbu. Ja viņam būtu raidītājs, viņš tieši šajā brīdī jau kliegtu pēc palīdzības.

- Jā, tā tas laikam ir, - Keibls bezcerīgi atzina. - Bet, velns parāvis, mēs paši ar to visu nevaram tikt galā.

- Būs vien jātiek galā. Ja Kvidakam izdosies mūs sagūstīt un pēc tam izkļūt no salas, tas būs planētas Zeme gals. Vāks. Nebūs nekādu pasaules karu, ūdeņraža bumbu ar radioaktīvajiem nokrišņiem, nekādas varonīgas pretošanās grupas. Viss un visi pārvērtīsies par šīs Kvidaka kopienas sastāvdaļām.

- Tā vai citādi, bet palīdzība mums ir vajadzīga, - Keibls uzstāja. – Mēs te esam vieni, nošķirti no visas pasaules. Teiksim, mēs brīdināsim kuģi, lai tas netuvojas krastam...

- Neizdosies, - sacīja Dreiks. - Turklāt, pat ja mēs gribētu, mēs tāpat nevarētu izsaukt palīdzību.

- Kāpēc?

- Jo raidītājs nedarbojas. Tu runāji neaktīvā mikrofonā.

– Bet uztver normāli.

Dreiks pārbaudīja, vai viss ir ieslēgts.

- Uztvērējs ir kārtībā. Bet, acīmredzot, kaut kur kaut kas atslēdzies, kad vilkām ārā no kuģa. Pārraidei nedarbojas.

Keibls dažas reizes noklikšķināja uz klusējošā mikrofona un novietoja to atpakaļ. Visi sadrūzmējās ap uztvērēju, klausoties spēli starp Rabaulieti un Bugenvilas plantatoru.

- Bandinieks c4.

- Bandinieks e6.

- Zirgs s3.

Pēkšņi traucējumi noplakšķēja īsā sērijā, izgaisa un pēc tam atkal atskanēja trīs atšķirīgos uzliesmojumos.

- Kas, tavuprāt, tas ir? -Sorensens jautāja.

Dreiks paraustīja plecus.

- Tas varētu būt jebkas. nāk vētra un...

Viņš nepabeidza frāzi. Stāvot pie atvērtajām durvīm, viņš pamanīja, ka, tiklīdz sākās traucējumi, paradīzes putns nokrita kā akmens un pārlidoja nometnei. Kad traucējumi beidzās, viņš atgriezās augstumā un atsāka lēnu apli.

- Interesanti, - viņš teica. - Redzēji, Bil? Tiklīdz traucējumi atkal sākās, putns nekavējoties laidās lejup.

- Redzēju, - Sorensens atbildēja. – Domā, ka tā nav nejaušība?

- Nezinu. Jāpārbauda.

Dreiks izvilka binokli, pagrieza skaļāk uztvērēja skaļumu un izgāja no šķūņa, lai pavērotu džungļus. Viņš gaidīja, ieklausīdamies šahistu sarunā, kas notika trīs vai četrsimt jūdžu attālumā no salas:

- Nu, tavs gājiens!

- Ļauj mirkli padomāt.

- Mirkli! Paklau, es te nekvernēšu visu nakti šī sasodītā raidītāja priekšā. Ej...

Sākās statiskās elektrības tarkšķi. No džungļiem nedrošiem soļiem iznāca četras cūkas. Viņas virzījās uz priekšu lēnām kā izlūkošanas grupa, kas meklē neaizsargātas vietas ienaidnieka aizsardzībā. Cūkas apstājās – traucējumi beidzās. Sentrijs Bernss pacēla šauteni un izšāva. Dzīvnieki pagriezās un, skanot statiskai skaņai pazuda džungļos. Atkal nokrakšķēja traucējumi – paradīzes putns nolaidās, lai pārlūkotu nometni, un atkal pacēlās drošā augstumā. Pēc tam krakšķi beidzās pavisam.

Dreiks nolaida binokli un atgriezās šķūnī.

- Tā arī ir, - viņš teica. - Traucējumi ir saistīti ar Kvidau. Domāju, ka tie rodas, kad viņš izmanto dzīvniekus.

- Domā, ka viņš tos kontrolē ar radioviļņiem? - Sorensens jautāja.

- Tā izskatās, - Dreiks atbildēja. - Vai nu tieši ar radioviļņiem, vai nosūta pavēles kādā radioviļņu frekvencē.

- Tādā gadījumā, - sacīja Sorensens, - viņš pats ir kaut kas līdzīgs mazai radiostacijai?

– Šķiet, ka tā. Nu un kas?

- Bet tas, - paskaidroja Sorensens, - viņu var nopeilēt.

Dreiks enerģiski pamāja, izslēdza uztvērēju, devās stūrī un paņēma pārnēsājamu pelengatoru. Noregulēja to uz frekvenci, kurā Keibls bija pārtvēris sarunu starp Rabaulu un Bugenvilu, ieslēdza to un nostājās durvīs.

Visi skatījās, kā viņš groza cilpas antenu. Viņš atklāja spēcīgāko signālu, lēnām pagrieza rāmi, paņēma pelengu un pārveidoja to uz kompasa azimutu. Tad apsēdās un atlocīja maza mēroga Okeānijas dienvidrietumu karti.

- Nu kā ir? – Sorensens jautāja. - Tas ir Kvidaks?

— Tas laikam ir viņš, — Dreiks atbildēja. - Es konstatēju cietu nulli gandrīz precīzi dienvidos. Viņš ir tieši mums priekšā džungļos.

– Tas nav atstarotais signāls?

- Es paņēmu kontroles pelengu.

– Varbūt tā ir kāda radiostacija?

- izslēgts. Nākamā stacija uz dienvidiem ir Sidneja, kas atrodas tūkštošseptiņi simti jūdžu attālumā. Mūsu pelengatoram tas ir par daudz. Nē, tas ir Kvidaks, par to nav šaubu.

- Tātad mums ir veids, kā to atklāt, - sacīja Sorensens. - Divi dosies džungļos ar pelengatoriem...

- ...un zaudēs dzīvību, - Dreiks pabeidza. - Mēs varam atrast Kvidaku, bet viņa dzīvnieki mūs atradīs daudz ātrāk. Nē, mums džungļos nav ne mazāko izredžu.

- Tātad tas mums neko nedod, - sacīja Sorensens. Viņš izskatījās pilnīgi sagrauzts.

- Dod gan, un diezgan daudz, - Dreiks iebilda. – Tagad mums ir cerība.

- Tas ir?

- Viņš kontrolē dzīvniekus pa radio. Mēs zinām, kādā frekvencē viņš darbojas, un varam to aizņemt. Traucēsim viņa signālus.

- Esi pārliecināts?

- Pārliecināts? Protams, ka nē. Bet es zinu, ka vienā rajonā vienā frekvencē nevar darboties divas radiostacijas. Ja mēs varam noskaņoties uz Kvidaka frekvenci un traucēt viņa signālus...

- Saprotu, - sacīja Sorensens. – Varbūt kaut kas izdosies! Ja mums izdosies nobloķēt viņa signālus, viņš nespēs vadīt zvēru, un tad nebūs grūti viņu nopeilēt.

- Labs plāns, - sacīja Dreiks, - bet ar vienu nelielu trūkumu: mums nedarbojas raidītājs. Bez raidītāja nevar pārraidīt un bez pārraides nav traucējumu.

– Varbūt tev izdosies salabot? -Sorensens jautāja.

- Pamēģināšu, - Dreiks atbildēja. - Bet nelieciet pārāk lielas cerības. Par visiem radio jautājumiem ekspedīcijā bija atbildīgs Ikinss.

- Mums taču ir rezerves daļas, - sacīja Sorensens. - visādas lampas, instrukcijas...

- Zinu. Dod man laiku, un es tikšu skaidrībā, kas nogājis greizi. Jautājums ir par to, cik daudz laika Kvidaks mums atvēlēs.

Varasarkanais saules disks bija pa pusei pazudis okeānā. Saulrieta krāsas pieskārās negaisa mākoņu masai un izšķīda īsajā tropiskajā krēslā. Dārgumu meklētāji sāka uz nakti nostiprināt šķūņa durvis un logus.

6.

Dreiks noskrūvēja raidītāja aizmugurējo vāku un bija šausmās par vadu un lampu pārpilnību. Metāla cilindri, visticamāk, bija kondensatori, bet ar vasku pārklātās cilindriskās būšanas tikpat labi varēja būt pretestības spoles vai kaut kas cits. Sareiba galva jau skatoties vien uz šo nesaprotamo un trauslo saimniecību. Kā te ko saprast? Un ar ko sākt?

Viņš ieslēdza radio un pagaidīja dažas minūtes. Likās, ka deg visas lampas – dažas spilgti, citas vāji. Viņš neatrada nevienu pārrautu vadu. Mikrofons joprojām nedarbojās.

Tātad, esam pabeiguši virspusējo pārbaudi. Nākamais jautājums: vai rācija saņem pietiekami daudz enerģijas?

Viņš to izslēdza un ar voltmetru pārbaudīja akumulatoru. Baterijas bija uzlādētas līdz robežai. Viņš noņēma svina vāciņus, notīrīja tos un uzlika atpakaļ, pārliecinājās, ka tie ir stingri savā vietā. Pārbaudīja visus kontaktus, nočukstēja glaimojošu lūgšanu un ieslēdza raidītāju.

Raidītājs klusēja.

Dreiks to atkal ar lāstu izslēdza. Viņš nolēma nomainīt visas lampas, sākot ar blāvajām. Ja tas nepalīdzēs, viņš mēģinās nomainīt visus kondensatorus un rezistoru spoles. Un, ja arī tas nepalīdzēs, nekad nav par vēlu iešaut pierē lodi. Ar šo jautro domu viņš atvēra rezerves daļu komplektu un ķērās pie darba.

Arī visi pārējie bija sanākuši šķūnī, pabeidza gatavošanos naktij. Durvis tika aizslēgtas un ieķīlētas. Divus logus vajadzēja atstāt vaļā, lai ieplūstu gaiss, pretējā gadījumā dārgumu meklētāji būtu vienkārši nosmakuši no karstuma. Bet katrā rāmī tika pienaglots uz pusēm pārlocīts stiprs moskītu tīkls, pie logiem izlikti sargi. Caur plakano cinkotā dzelzs jumtu iekļūt nevarēja nekas, bet māla grīda, kaut arī bija cieši noblīvēta, tomēr radīja bažas. Atlika tikai viens – nenovērst no tās acis.

Dārgumu meklētāji iekārtojās garai, trauksmainai naktij. Dreiks turpināja ņemties ap raidītāju, apsēja sev ap pieri kabatlakatiņu, lai acīs neplūstu sviedri.

Pēc stundas sāka dūkt rācija. Sorensens atbildēja uz izsaukumu:

- Ko tev vajag?

- Man vajag, - Ikinsa balsī sacīja Kvidaks, - lai jūs izbeidziet šo bezjēdzīgo pretestību. Es vēlos, lai jūs saplūstu ar mani. Jums ir bijis laiks pārdomāt situāciju, un jums jāsaprot, ka citas izejas nav.

- Mēs ar jums apvienoties nevēlamies, - sacīja Sorensens.

— Jums tas jādara, — Kvidaks iebilda.

- Tu mūs piespiedīsi?

— Tas ir visai apgrūtinoši, — Kvidaks atbildēja. – Manas dzīvnieku sastāvdaļas nav piemērotas kā piespiešanas instruments. Ikinss ir brīnišķīgs mehānisms, bet mums tāds ir tikai viens. Man pašam pakļaut sevi briesmām nav tiesību - tas apdraudēs Kvidaka Augstāko Mērķi.

- Sanāk strupceļš, - atzīmēja Sorensens.

- Nē. Mums tikai ir grūti jūs notvert. Nogalināt nemaz nav grūti.

Visi, izņemot Dreiku, nodrebēja, bet viņš, aizņemts ar raidītāju, pat nepacēla galvu.

- Es negribētu jūs nogalināt, - Kvidaks turpināja. – Bet visu izšķir Kvidaka Augstākais Mērķis. Ja jūs nepievienosities, tas var nepiepildīties, bet tas būs apdraudēts, ja pametīsiet salu. Tātad jūs vai nu pievienosieties, vai tiksiet likvidēti.

- Es to redzu savādāk, - sacīja Sorensens. - Ja tu mūs nogalināsi - pieņemsim, ka spēsi mūs nogalināt -, tu nekad netiksi prom no salas. Ikinss ar keču viens nevarēs tikt galā.

- Nav vajadzības kuģot projām ar keču, - iebilda Kvidaks. Pēc sešiem mēnešiem šeit atkal piestās parastais šoneris. Tieši tad arī es un Ikinss pametīsim salu. Līdz tam laikam neviens no jums vairs nebūs dzīvs.

- Tu mūs biedē, - sacīja Sorensens. - Kas tev liek domāt, ka vari mūs nogalināt? Dienas laikā tev neklājās īpaši labi.

Viņš pievērsa skatienu Dreikam un norādīja uz rāciju. Dreiks paplēta rokas un atgriezās pie darba.

- Es pat nemēģināju dienas laikā, - sacīja Kvidaks. - Es to izdarīšu šovakar. Šonakt – lai neļautu jums atrast efektīvāku aizsardzības sistēmu. Šovakar jums jāsaplūst ar mani, pretējā gadījumā es nogalināšu vienu no jums.

- Vienu no mums?

- Jā. Vienu cilvēku. Pēc stundas - otru. Varbūt tas liks pārējiem mainīt savas domas un pievienoties. Ja nē, tad līdz rītam jūs visi būsiet miruši.

Dreiks pieliecās un pačukstēja Sorensenam:

- Pavelc gumiju, dod man vēl desmit minūtes. Šķiet, ka esmu atradis problēmu.

Sorensens teica:

- Mēs vēlētos uzzināt vairāk par Kvidaka kopienu.

– Labākais veids, kā to noskaidrot, ir apvienoties.

– Bet vispirms mēs tomēr vēlētos uzzināt mazliet vairāk.

- Šo stāvokli vienkārši nevar aprakstīt, - Kvidaks teica pārliecinoši, kaislīgi un uzstājīgi. - Mēģiniet iedomāties, ka esat tieši jūs un tajā pašā laikā esat saistīts ar pilnīgi jaunām, sazarotām sajūtu sistēmām. Jūs varat, piemēram, iepazīt pasauli tā, kā to izjūt suns, kad viņš smaržas vadīts skrien pa mežu, un šī smarža viņam - un arī jums - kļūs par ceļa zīmi. Vēzis-vientuļnieks realitāti uztver pavisam savādāk. Caur to jūs sapratīsiet lēno dzīvības formu apmaiņu zemes un jūras krustpunktā. Viņam ir ļoti paplašināta laika izjūta. Bet paradīzes putns ir pretējs - tas visu telpu uztver uzreiz un acumirklī. Katrai būtnei uz zemes, pazemē un ūdenī, un tādu ir daudz, ir sava īpašā realitātes uztvere, un tā, kā esmu atklājis, īpaši neatšķiras no savulaik uz Marsa dzīvojušo dzīvo organismu pasaules.

– Bet kas tālāk notika uz Marsa? - Sorensens jautāja.

- Visas dzīvības formas gāja bojā, - Kvidaks sērīgi atbildēja. - Visi, izņemot Kvidaku. Tas notika senos laikos. Pirms tam uz visas planētas valdīja miers un labklājība. Visas dzīvās būtnes bija Kvidaka Kopienas sastāvdaļas. Taču dominējošā rase izrādījās ģenētiski vāja. Dzimstība nepārtraukti kritās; sekoja vairākas katastrofas. Galu galā visa dzīve apstājās, un palika tikai Kvidaks.

- Apbrīnojami, - Sorensens ironiski sacīja.

- Tas bija rases defekts, - Kvidaks steidzās iebilst. - piemēram, uz jūsu planētas rase ir izturīgāka, dzīvības instinkts netiks iedragāts. Miers un labklājība būs ar jums mūžīgi.

- Neticu. Tas, kas notika uz Marsa, notiks arī uz Zemes, ja jums izdosies to iekarot. Paiet kāds laiks, un vergiem vienkārši apnīk pieķerties dzīvei.

– Jūs nebūsiet vergi. Jūs būsiet Kvidaka Kopienas funkcionālie komponenti.

- Bet tas, kurš pārvaldīs šo kopienu, protams, būs Kvidaks, - atzīmēja Sorensens. – Neatkarīgi no tā, kā jūs griežat pīrāgu, pildījums joprojām paliek tāds pats.

- Jūs spriežat par to, ko nezināt, - sacīja Kvidaks. - Mēs esam pietiekami runājuši. Nākamo piecu minūšu laikā esmu gatavs nogalināt vienu cilvēku. Vai jūs plānojat apvienoties ar mani vai nē?

Sorensens paskatījās uz Dreiku. Dreiks ieslēdza raidītāju. Kamēr raidītājs izsildījās, uz jumta nolija lietus straumes. Dreiks pacēla mikrofonu, pieskārās tam un dzirdēja skaļrunī klikšķi.

- Darbojas, - viņš teica.

Šajā brīdī kaut kas ietriecās ar tīklu aizklātajā logā. Tīkls noslīdēja: tajā plivinājās sikspārnis - lidojošā lapsa, un ar savām sīkajām sarkanajām acīm nikni skatījās uz cilvēkiem.

- aiztaisiet logu! - Sorensens uzkliedza.

Pirms viņš paguva beigt runāt, tīklā ietriecās otrais sikspārnis, izlauzās tam cauri un nokrita uz grīdas. Viņu tūlīt nosita, bet pa caurumu ielidoja vēl četras lidojošās lapsas. Dreiks ar viņām nikni cīnījās, bet nespēja viņas padzīt no radio. Sikspārņi tēmēja tieši viņam pa acīm, un Dreiks bija spiests atkāpties. Vienam sikspārnim trāpīja un tas nokrita zemē ar salauztu spārnu, bet pārējie sasniedza radio un nogrūda to no galda.

Dreiks neveiksmīgi mēģināja to noķert. Viņš dzirdēja, kā pārsprāgst lampas, bet viņam bija jāsargā acis.

Pēc dažām minūtēm viņi nosita vēl divus augļu sikspārņus, un izdzīvojušie aizbēga caur logu. Logi bija aizskarti. Dreiks pieliecās un apskatīja raidītāju.

– To varēs salabot? - Sorensens jautāja.

- Nav ko domāt, - Dreiks atbildēja. – Viņi sarāva visus vadus.

- Kas mums tagad darīt?

- Nezinu.

Atskanēja Kvidaka balss:

– Jums nekavējoties jāsniedz atbilde.

Neviens neteica ne vārda.

- Tādā gadījumā, - sacīja Kvidaks, - es esmu spiests, lai cik žēl, tagad nogalināt vienu no jums.

7.

Lietus sitās pret dzelzs jumtu un vējš pūta arvien spēcīgāk. no tālienes tuvojās pērkona grandi. Bet šķūnī karstais gaiss stāvēja nekustīgs. Pie centrālās sijas karājās petrolejas lampa, kas telpas centrā raidīja skarbu dzeltenu gaismu, atstājot stūrus dziļā ēnā. Dārgumu meklētāji saspiedās uz centru, prom no sienām, un stāvēja ar mugurām viens pret otru, kas lika Dreikam salīdzināt viņus ar bizonu ganāmpulku, kas saspiedušies aplī, lai cīnītos pret vilku baru, kuru varēja saost, lai gan vēl nevarēja redzēt.

Keibls teica:

- Klau, varbūt mums vajadzētu izmēģināt to Kvidaka kopienu? Varbūt tas nav tik traki kā...

- Aizveries! – Dreiks atcirta.

— Padomājiet paši, — Keibls mudināja, — tomēr labāk nekā mirt, vai ne?

- Neviens vēl nemirst, - Dreiks iebilda. - Izdari man pakalpojumu, aizveries un turi acis vaļā.

- Man šķiet, ka tūlīt apvemšos, - sacīja keibls. - Izlaid mani ārā, Den.

— Vem, kur stāvi, — Dreiks ieteica. - bet neaizmirsti skatīties.

- Tev nav tiesību man pavēlēt! - keibls teica un paspēra soli uz durvju pusi, bet uzreiz atlēca atpakaļ.

Pa collu plato spraugu starp durvīm un grīdu ierāpoja dzeltenīgs skorpions. Risetičs to saspieda ar papēdi, samīdīja putrā un uz vietas apgriezās, atvairot trīs lapsenes, kas bija iekļuvušas caur logu.

– Uzspļaut uz lapsenēm! - Dreiks kliedza. - Uzmaniet grīdu!

No ēnām izlīda vairāki spalvaini zirnekļi. Viņi lēkāja un grozījās pa klonu, un Dreiks un Risetičs sita viņus ar šautenes laidnēm. Bernss pamanīja milzīgu plakanu simtkāji, kas izlīda no durvju apakšas. Viņš mēģināja tan uzkāpt, netrāpīja, un simtkājis acumirklī atradās uz viņa zābaka, tad augstāk — uz kailā ceļgala. Bernss iegaudojās tā, it kā ap viņa kāju būtu aptīta sarkanīgi karsta tērauda lente. Tomēr, pirms viņš zaudēja samaņu, viņam izdevās simtkāji nosist.

Dreiks apskatīja brūci un nolēma, ka tā nav nāvējoša. Viņš samīda citu zirnekli, bet tad Sorensens uzsita viņam uz pleca. Dreiks paskatījās tālākajā stūrī, kur viņš norādīja.

Pie viņiem slīdēja divas lielas čūskas. Dreiks tajās pazina melnās odzes. Parasti bailīgas, tagad tās uzbruka ar tīģera bezbailību.

Dārgumu meklētāji šausmās skraidelēja apkārt, cenšoties izvairīties no čūskām. Dreiks izvilka revolveri un nokrita uz viena ceļgala. Ignorējot lapsenes, kas spindzēja apkārt, viņš laternas mirgojošā gaismā mēģināja nomērķēt uz locīgo dzīvo mērķi.

Pērkons nogranda tieši virs galvas. Ilgs zibens uzplaiksnījums apgaismoja šķūni, izjaucot Dreika mērķi. Viņš izšāva, netrāpīja un gatavojās atvairīt uzbrukumu.

Bet čūskas neuzbruka. Viņas ātri metās prom, atkāpjoties uz žurku caurumu, pa kuru bija iekļuvušas. Viena ātri ieslīdēja alā, otra sekoja, bet pusceļā apstājās.

Sorensens rūpīgi notēmēja ar šauteni, bet Dreiks atbīdīja stobru:

- Pagaidi mirkli!

Čūska pavilcinājās, tad izrāpās no alas un atkal slīdēja pie cilvēkiem.

Kārtējais pērkona grandiens un spilgts zibsnis. Odze pagriezās atpakaļ un, locīdamās, pazuda bedrē.

- Kas par lietu? - Sorensens jautāja. – No pērkona negaisa nobaidījās?

- Nē, visa lieta ir zibens! - Dreiks atbildēja. – Tāpēc Kvidaks tā steidzās. Viņš zināja, ka tuvojas vētra, bet viņam vēl nebija izdevies nostiprināties uz salas.

- Ko tu gribi teikt?

— Zibens, — Dreiks paskaidroja. - Elektrības vētra! Traucē viņa radio komandas! Un, kad tās tiek noslāpētas, dzīvnieki atkal kļūst par parastiem dzīvniekiem un uzvedas tā, kā vajadzētu. Lai atgūtu kontroli ir vajadzīgs laiks.

- Vētra kādreiz beigsies, - sacīja Keibls.

- Varbūt mūsu mūžam pietiks, - sacīja Dreiks. Viņš paņēma virziena meklētājus un vienu no tiem iedeva Sorensenam. - Ejam, Bil. Mēs tūlīt nomedīsim to radījumu.

- Ei, - pasauca Risetičs, -bet kas man jādara?

- Ja mēs neatgriezīsimies pēc stundas, vari iet izpeldēties, - Dreiks atbildēja.

Lietus lija šķībās straumēs, ko dzenēja spēcīgās dienvidrietumu vēja brāzmas. Pērkons turpināja dārdēt, un Dreikam un Sorensenam šķita, ka katrs zibens spēriens tika tēmēts tieši uz viņiem. Viņi sasniedza džungļus un apstājās.

— Šeit mēs šķirsimies, — Dreiks sacīja. - Tādā veidā ir lielāka iespēja sanākt kopā pie Kvidaka.

- Pareizi, - Sorensens piekrita. - Sargā sevi, Den.

Sorensens ienira džungļos. Dreiks nogāja piecdesmit jardus gar meža malu un arī iegāja biezoknī.

Viņš devās taisni uz priekšu; Viņam pie jostas bija revolveris, vienā rokā pelengators, otrā – laterna. Viņam šķita, ka džungļos sākusies sava ļauna dzīve, it kā par to būtu atbildīgs Kvidaks. Ap viņa kājām nodevīgi savijās vīnogulāji, un savos niknajos apskāvienos viņu centās apņemt krūmi. Šķita, ka katrs zars mēģināja iesist viņam sejā, it kā tas zariem sagādātu īpašu prieku.

Pelengators reaģēja uz katra zibens izlādi, tāpēc Dreikam bija lielas grūtības noturēt virzienu. Bet Kvidakam, protams, tika ne tā vien, viņš sev atgādināja. Starp zibens spērieniem Dreiks pārbaudīja savu pelengu. Jo dziļāk viņš iegāja džungļos, jo spēcīgāks kļuva Kvidaka signāls.

Pēc kāda laika viņš pamanīja, ka intervāli starp zibšņiem palielinās. Vētra aizvirzījās uz ziemeļiem. Cik ilgi zibens turpinās viņus aizsargāt? Desmit, piecpadsmit minūtes?

Viņš izdzirdēja smilkstus un pavērsa lukturīti. Viņam tuvojās viņa suns Oro. Viņa? Vai varbūt Kvidaka?

— Nāc šurp, vecais, — Dreiks iedrošināja. Viņš domāja nomest pelengatoru, lai izvilktu no jostas revolveri, taču nezināja, vai tas izšaus pēc tādas lietusgāzes.

Oro pienāca klāt un nolaizīja viņa roku. Viņa suns. Vismaz līdz beigsies vētra.

Viņi turpināja ceļu kopā. Pērkons aizvirzījās uz ziemeļiem. Signāls pelengatorā bija ļoti skaļš. Kaut kur tepat apkārtnē...

Viņšpamanīja gaismu no cita lukturīša. Viņam pretī iznāca aizelsies Sorensens. Biezoknī viņš bija pamatīgi sapluinīts un saskrāpēts, taču nebija pazaudējis ne šauteni, ne pelengatoru, ne laternu.

Oro nikni skrāpēja zemi ar ķepām krūma priekšā. Spilgti

uzplaiksnīja ilgs zibens uzliesmojums, un viņi ieraudzīja Kvidaku.

Šajās pēdējās sekundēs Dreikam atklājās, ka lietus ir beidzies. pārstāja mirgot arī zibens. Viņš nometa pelengatoru. Ar laternas staru, viņš mēģināja nomērķēt uz Kvidaku, kurš sakustējās un lēca...

Uz Sorensena kakla, tieši virs labā atslēgas kaula.

Sorensens pacēla rokas un tad atkal tās nolaida. Tad viņš pagriezās pret Dreiku un, sejā nepakustinot ne muskuli, pacēla šauteni. Viņš izskatījās tā, it kā Dreika nogalināšana būtu viņa dzīves vienīgais mērķis.

Dreiks izšāva gandrīz netēmējot. Lode apgrieza Sorensenu, un viņš nokrita, nometis šauteni.

Dreiks, ar revolveri gatavībā noliecās pār viņu. Viņš saprata, ka nav aizšāvis garām. Lode trāpījusi tieši virs labā atslēgas kaula. Brūce bija ļoti nepatīkama. Taču Kvidakam, kurš atradās tieši lodes ceļā, klājās daudz sliktāk. No tā bija palikuši tikai daži melni pilieni uz Sorensena krekla.

Dreiks ātri pārsēja Sorensenu un uzcēla viņu uz muguras. Viņš domāja, vai būtu varējis izšaut, ja Kvidaks būtu bijis virs Sorensena sirds, uz rīkles, vai uz pieres.

Labāk par to nedomāt, Dreiks nolēma.

Viņš devās atpakaļ uz nometni, suns tecēja viņam blakus.

* kečs - jahta vai burinieks ar diviem mastiem un slīpajām burām ar kravnesību 100-200 tonnas.